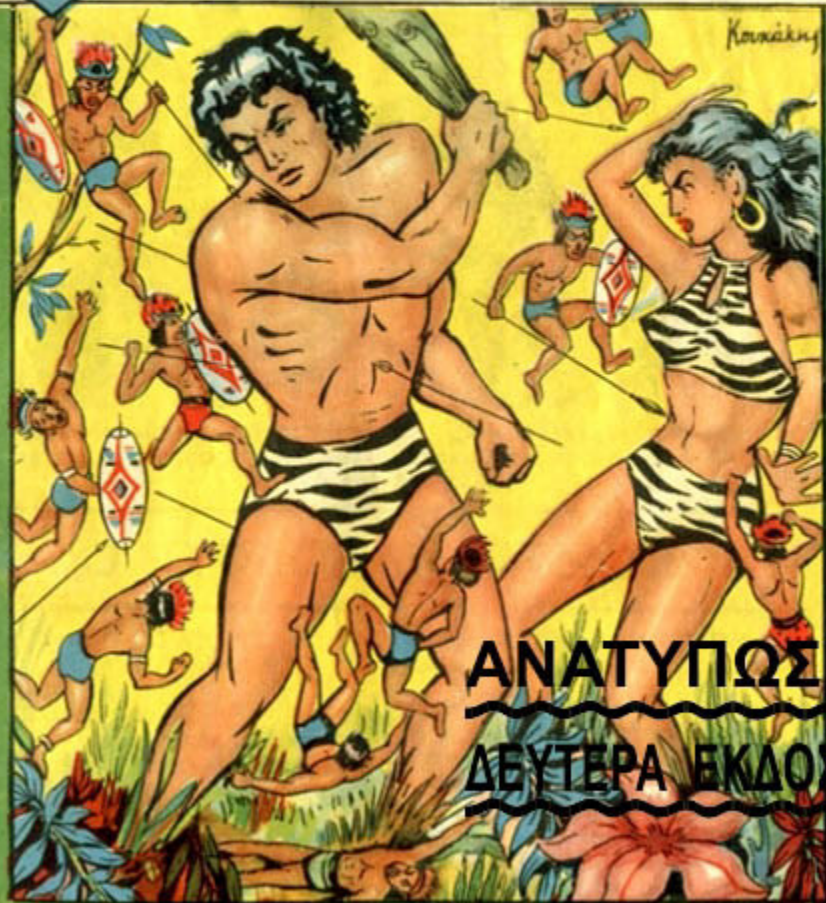

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
36

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ένας τρομερός μαύρος γίγαντας με αμετρήτους μικροσκοπικούς πυγμαίους έχουν πολιορκήσει τη σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας".

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ
ΜΠΟΥΡΑΧΑΝ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΙΟΥ

Χαράματα!...

Ο τρομακτικός μαύρος γίγαντας Μπουραχάν κάθεται μεγαλόπρεπα στον πύργο του πολεμικού του ελέφαντα...

Τό τεράστιο παχύδερμο προχωρεί άργα προς τη δύση. Τραβάει για την παρθένα κι' α-

γρια περιοχή που βρίσκεται ή σπηλιά του "Αρχοντα της Ζούγκλας".

Ο γιγαντοσωμος φύλαρχος φαίνεται βαθειά συλλογισμένος. Καί κάθε τόσο μουρμουρίζει σά νά θέλη νά δώση θάρρος καί κουράγιο στον έαυτό

του :

— Πρέπει νά τελειώνω σήμερα μέ τόν Ταρζάν!... "Αν καταφέρω νά τόν θγάλω από τή μέση, όλα θά πάνε καλά!...

Ποιός άραγε είναι ό τρομακτικός αυτός μαύρος γίγαντας Μπουραχάν;

.....

Δεξιά από τό θεόρατο πέτρινο θουνό και πέρα μακριά πρós τό νοτιά, ζή μιá μεγάλη κι' άγρια φυλή μικροσκοπικών νάνων...

Πολύ παράξενη είναι ή φυλή αυτή τών νάνων!

Τά μικροσκοπικά μαύρα άνθρωπάκια που την αποτελούν — άντρες και γυναίκες — είναι δυνατοί, γενναίοι και άτρόμητοι πολεμιστές!

Είναι όπλισμένοι μέ ασπίδες, κοντάρια και τόξα. Κι' άπ' τίς ζώνες τους κρέμονται δυσανάλογα μεγάλες χατζάρες, σάν του Ποκοπίκο!...

Άρχηγός τών μικροσκοπικών αυτών ανθρώπων είναι ό τρομακτικός μαύρος γίγαντας Μπουραχάν. Αυτός που είδαμε νά προχωρή μεγαλόπρεπος μέσα σ' έναν ξυλένιο πύργο τοποθετημένον πάνω στή ράχι τεράστιου έλέφαντα!

Πίσω τόν ακολουθεί ή άμέτρητη στρατιά τών γενναίων κι' άτρόμητων πολεμιστών του...

"Όσο ζύγισαν έκατό από τούς νάνους ύπηκόους του, ζύγιζε μονάχος του ό γιγαντιαίος άρχηγός τους.

"Όμως, ό φοβερός Μπουρα-

χάν είναι άνθρωπος έγωιστής, φιλόδοξος και φυσικά κουτός!

"Έχει πιστέψει πώς ό θεός Κράκουμπα τόν έχει στείλει στή Ζούγκλα γιά νά γίνη ό παντοδύναμος "Άρχοντας όλων τών φυλών της!

"Ετσι, σιγά-σιγά, πήρε τή μεγάλη άπόφασι νά γίνη ό μεγάλος βασιλιάς τής άπέραντης κι' άγριας περιοχής!

Στήν πραγματοποίησι όμως του όνειρου του στέκει ένα φοβερό έμπόδιο! Κι' αυτό τό έμπόδιο πηγαινει τώρα νά έξουδετέρωση μέ τούς άμέτρητους και πολεμοχαρείς μικροσκοπικούς πολεμιστές του.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ!

"Ο Μπουραχάν κι' οι νάνοι του φθάνουν τέλος στή σπηλιά του "Άρχοντα τής Ζούγκλας!...

"Ο Ταρζάν μόλις προφταίνει νά φράξη τό άνοιγμα της μέ βαρεία ξυλένια άμπάρα. Είναι μιá πόρτα φτιαγμένη από χοντρούς και γερούς κορμούς δέντρων.

Τήν ώρα αυτή, μέσα στή σπηλιά, θρίσκειται μαζί του μόνον ή πανέμορφη μά σατανική συντρόφισσά του : ή Τζέιν.

"Ο γιός του, ό καλόκαρθος Μπέϊμπυ κι' ή μελιστάλακτη Χουχού έχουν πάει στήν κοντινή πηγή γιά νά κουβαλήσουν νερό.

"Ο "Άρχοντας τής Ζούγκλας τρέμει τώρα σύγκορμος.

"Ετσι ξαφνικά και χωρίς νά τό περιμένη, θρέθηκε στήν πιό

δύσκολη και τραγική θέσι της ζωής του.

“Εξω από την άμπαρωμένη σπηλιά του ακούει τὸν τρομακτικό γίγαντα νὰ οὐρλιάζη:

— “Ε, Ταρζάν!... Ποτὲ δὲν ἦσουν ἀξιὸς νὰ βασιλέψης στὴ Ζούγκλα!... Καίρὸς λοιπὸν νὰ γίνω ἐγὼ, ὁ παντοδύναμος Μπουραχάν, ἀρχοντας ὅλων τῶν φυλῶν!...

» “Αν ὅμως νομίζεις πὼς εἶσαι πιδὸ δυνατὸς κι ἀτρόμητος ἀπὸ μένα, ἔθγα νὰ χτυπηθοῦμε!... Στὰ πεινασμένα θηριὰ καὶ ὄρνια θὰ πετάξω τὸ

λευκὸ κουφάρι σου!

“Ἡ Τζέιν — ὅπως ξέρουμε — μισεῖ ἀφάνταστα τὸν ὑπέροχο Ταρζάν. Καὶ μιὰ τέτοια εὐκαιρία περιμένει γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ!...

Τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς της εἶναι νὰ κατακτήσῃ τὴν περήφανη καρδιά τοῦ μελαψοῦ “Ελληνα. Νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ εὐτυχισμένη συντρόφισσά του.

“Ἔτσι, καὶ μὲ σατανικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά της, ζητάει τὴν νῦν νὰ σπρώξῃ τὸν ἀμοιρο Ταρζάν στὸ θάνατο :

- Μείλησε γιατί θὰ σέ κάψω ζωντανή, της λέει ὁ μαῦρος γίγαντας.
- Κάψε με, ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ πῶ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

— Δέν άκούς τί σοφώνά-
ζει ό Μπουραγάν; τοφ λέει.
Τί κάθεσαι λοιπόν, άνανδρε!
"Εβγα έξω νά χτυπηθής μαζί
του!.. "Αν έξού φοβάσαι, έγώ
δέν σοφ χρωστάω τίποτα. "Ο
"Αράπης κι' οι πολεμιστές του
έχουν πολιορκήσει τή σπηλιά
μας. Καί έξέσαια δέν θά δια-
στούν νά λύσουνε τήν πολιορ-
κία αύτή. "Ετσι, κλεισμένοι έ-
δω σάν ποντικοί στη φάκα θά
ψοφήσουμε γρήγορα από τήν
πείνα καί τή δίψα!

Καί συνεχίζει μέ τό ίδιο θα-
νατέρό φαρμάκι στη γλώσσα
της :

— Κατάλαξέ το, Ταρζάν :
"Ενας "Αρχοντας τής Ζούγ-
κλας πρέπει νάναι δυνατός κι'
άτρόμητος! Πρέπει ποτέ νά
μή δειλιάζει καί κανέναν νά
μή σοβάται!.. "Ετσι σάν
γενναίο καί περήφανο αύτό
παλικάρι!...

» "Αν ήταν εκείνος έξω, δέν
θά κρυβόταν σάν λαγός στην
τρύπα του. Όπως κρύφτηκες έ-
ού. Όστε θ' άφηνε άπροστά-
τευτη μιά άδύναμη γυναίκα
σάν κι' έμένα!...

"Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας
σφίγγει τά δόντια καί τίς
γροθίες του. Κυττάζει μέ ά-
φάνταστο μίσος τήν τρομερή
συντρόφισσά του. Καί μου-
γρίζει :

— Κακοῦργα!.. "Η καρδιά
σου είναι σκληρή σάν τό Χά-
ρο! Είμαι κρύα σάν τό θάνα-
το!.. Είμαι μαύρη σάν τό σκο-
τάδι τοφ τάφου!.. Πόσο θάθε-
λα νά μπορούσα νά σέ πνίξω
μέ τά ίδια μου τά χέρια!...

"Η Τζέιν τόν άκούει καί τά
μεγάλα γαλάζια μάτια της
πετάνε άστραπές όργης! "Ο-
μως κάνει μιά προσπάθεια νά
γελήσει :

— Χά, χά, χά!... Σέ μιά γυ-
ναίκα, λοιπόν, δειλέ, θέλεις
νά δείξης τήν παλικαριά σου ;
"Αντί νά πνίξης έμένα, δέν
θαίνεις έξω νά σφίξης τό
λαιμό τοφ Μπουραγάν!... Μά
τόσο τιποτένιος είσαι! Τόσο
συχαιμερό σκουλήκι!;

ΕΝΑΣ ΑΠΑΙΣΙΟΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

"Ο Ταρζάν μανιάζει άκού-
γοντας τίς θανάσιμες προσβο-
λές της. Τό μυαλό του θολώ-
νει!.. Δέν ξέρει πιά τί κάνει!

Καί νά: Σάν λαβωμένο θε-
ριό χύνεται πάνω στην άπαί-
σια σατανική γυναίκα. Τήν
άρπάζει από τά ύπέροχα χρυ-
σά μαλλιά της!... Σίγουρα
θά τή σπαράξει όπως τό λι-
οντάρι σπαράζει ένα άδύναμο
ζαρκάδι!...

"Όμως ή Τζέιν, κάνοντας
μιά γρήγορη κίνηση, πρόσφα-
νει καί τραβάει από τή ζώνη
τό πιστόλι της. "Ακουμπάει
τήν κάνη στο στήθος του.

— "Ανανδρε! ούρλιάζει. Κά-
τω τά βρωμερά σου χέρια!...

"Όμως κι' ό Ταρζάν κάνει.
σχεδόν ταυτόχρονα μιά τό
ίδιο, γρήγορη κίνηση. Καί τής
άρπάζει τό ρονικό όπλο!...

"Ετσι, τό άκουμπάει, αύτός
τώρα, στά δικά της στήθεια.

— Πρέπει νά πεθάνης!..
μουγγρίζει. Πρέπει νά σέ σκο-
τώσω!...

— Χά, χά, χά! καγχάζει ά-
τάραχη ή σατανική γυναίκα.
Καί άλλοτε στήχω πεί, ψευτο-
παλικάρά μου!... Φαίνεται ό-
μως πώς ξεκουτιάθηκες και
δέν θυμάσαι πιά!...

— Τι; ρωτάει θραχνά ό λευ-
κός γίγαντας έτοιμος νά τρα-
θήξη τή σκανδάλη.

— Ξεχνάς πώς στο Συμβο-
λαιογράφο μου στο Λονδίνο έ-
χω παραδώσει ένα σφραγισμέ-
νο γράμμα; Ξεχνάς πώς του
έχω δώσει έντολή μόλις πλη-
ροφορηθώ τό θάνατό μου νά τό
δημοσιεύση άμέσως σέ όλες
τις Άγγλικές έφημερίδες;

Τό όπλισμένο χέρι του Ταρ-
ζάν πέφτει άτονο. Τό φονικό
πιστόλι ξεφεύγει από τά δά-
χτυλά του. Ένώ ή Τζέιν συνε-
χίζει :

— Έτσι θά μάθω ό Κόσμος
ποιός δολοφόνησε τόν Ζαν-
τάρ! Τόν πρώτον Άρχοντα
της Ζούγκλας!

— Δέν τόν σκότωσα έγώ!
ούρλιάζει ό Ταρζάν! Ποτέ
μου δέν έγινε δολοφόνος!...

Ή φοβερή γυναίκα δέν έπι-
μένει :

— Μπορεί νά είναι κι' έτσι,
του άποκρίνεται άτάραχη. Ό
μως, ό μαύρος γίγαντας Ζαν-
τάρ θρέθηκε σκοτωμένος στή
σπηλιά του. Αυτή τήν ίδια
σπηλιά πού ζής έσύ τώρα!...
Καί χωρίς νά έχης κανένα δι-
καιώμα, κληρονομήσες τό θρό-
νο και τά πλούτη του!...

Ό Κόσμος είναι κακός !
Έμένα θά πιστέψω άν δημο-
σιευθώ τό γράμμα!... "Υστε-
ρα, μη ξεχνάς άκόμα πώς κι'
ό γιός του Άρχοντα Ζαντάρ

θρέθηκε πνιγμένος μέ μία πέ-
τρα στο λαιμό στα βαθειά νε-
ρά της μεγάλης Λίμνης!...
Πέσ' μου λοιπόν: Ποιός θά
φαντασθούν πώς είχε συμφέ-
ρον νά πνιξη τόν διάδοχο του
πρώτου βασιλιά της Ζούγ-
κλας;

Ό Άλλοίμονο, άν πεθάνω και
δημοσιευθώ τό γράμμα μου!...
Τό μεγάλο όνομά σου κατα-
στρέφεται! Κι' από τόν ουρα-
νό της Τιμής και της Δόξας
πού βρίσκσαι τώρα, θά γκρε-
μοτακισθής στο δοῦρκο της
ατιμίας και της ντροπής!...

Ό Άρχοντας της Ζούγκλας
έχει γίνει κίτρινος σάν πεθα-
μένος!...

— Τιποτένια! μουγγρίζει,
Μ' έκδιάζεις μέ έγκλήματα
πού ποτέ δέν έκανα!... Πού
ποτέ δέν θά μπορούσα νά κά-
νω!...

— Έσύ όμως ώφελήθηκες
κι' από τους δυό αυτούς θανά-
τους! Έσένα όλοι θά πουνε
«Ένοχο»!

Ή Τζέιν σηκώνει τώρα άρ-
γά από κάτω τό πιστόλι της.
Καί τό ξαναβάζει στή θήκη
του!...

— Πρόσεξε Ταρζάν, του κά-
νει. Ή τιμή κι' ή δόξα σου
κρέμονται στα χέρια μου! Τό
μόνο πού έχεις νά κάνης, είναι
νά παρακαλās τό Θεό νά ζή-
σω χίλια χρόνια!... Άλλοίως
είσαι χαμένος! Τό σφραγισμέ-
νο γράμμα μου θά δημοσιευ-
θώ!...

Τήν ίδια στιγμή, έξω από
τό άμπαρωμένο άνοιγμα της
σπηλιάς, ξανακούγεται ή ά-
γρια φωνή του τρομακτικού

μαύρου γίγαντα Μπουραχάν :
— Δειλέ Ταρζάν!... Γιατί
δεν θγαίνεις λοιπόν έξω νά
χτυπηθής μαζί μου;

Κι' άμέσως διατάζει τούς
άμετρητους μικροσκοπικούς
πολεμιστές του :

— Σπάστε την άμπάρα! Χυ-
θήτε μέσα στη σπηλιά! Πιά-
στε τον ζωντανό!...

Και νά :

Μιά πυχή μάζα από έκα-
τοντάδες μαύρα άνθρωπάκια
σπρώχνουν τώρα μέ λύσσα και
μανία την άμπάρα της σπη-
λιάς!... Τά χοντρά δοκάρια
της τρίζουν. Είναι φανερό
πώς από στιγμή σέ στιγμή θά
ύποχωρήσει!...

Όμως ξαφνικά, τρεις πυρο-
βολισμοί άντηχούν μέσ' από
τή σπηλιά!...

Είναι ή τρομερή Τζέιν πού
πυροβολεί από μιά χαραμάδα
της άμπάρας.

Οί ιάνοι ύποχωρούν τρομα-
γμένοι. Καμμιά δεκαπεντα-
ριά άπ' αυτούς σωριάζονται
νεκροί μπροστά στό κλειστό
άνοιγμα της σπηλιάς!... Φαί-
νεται πώς κάθε σφαίρα ξεπέ-
ρασε τά κορμιά και σκότωσε
τέσσερες-πέντε από δαύτους!

Ό γιγαντιαίος μαύρος Άρ-
χηγός τους ούρλιάζει τώρα:

— Τοαθηχτή άμέσως όλοι
άπό τή σπηλιά!... Θά περιμέ-
νουμε έδω!... 'Η πείνα κι' ή
δίψα θά κάνουν τόν άνανδρο
Ταρζάν νά ξετρυπώσει, σάν τυ-
φλοπόντικας από τό λαγούμι
του!...

Ο ΜΠΕ·Ι·ΜΠΥ
ΚΙ' Η ΧΟΥΧΟΥ!

Ή μελιστάλακτη μαύρη πυ-

γμαία μέ τό κωμικό τσουλού-
φι κι' ό αγαθός και καλόκαρ-
δος γιός του Ταρζάν, έχουν
πεταχτή σέ μιά κοντινή πηγή
γιά νά φέρουν νερό!...

Ή Χουχού—δπως θά έχετε
καταλάβει — είναι ξετρελλα-
μένη από την πρώτη στιγμή
μέ τόν άσουλούπωτο μαντρά-
χαλο. Τήν έχει γοητεύσει τό δ-
τι είναι ό διάδοχος του θρόνου
της Ζούγκλας.

Έτσι, κάθε τόσο, του ρί-
χνει θαυμαστικές ξελιγωμένες
ματιές και του πετάει ρωμαν-
τικούς πόντους. Όμως εκείνος
χαμπάρι δεν έχει... Όσπου ή
πυγμαία χάνει την ύπομονή
της.

— Καλέ δεν μου λέτε, κύριε
Πρίγκιψ, τόν ρωτάει.

— Τί, μίς Χουχού;

— Τό ρολογάκι σας έχει
σταματήσει στις δώδεκα τή
νύχτα;

Ό Μπέιμπυ φέρνει τό ρο-
λόι του χεριού του στό αύτί
κι' άφουγγράζεται.

— Όχι, μουρμουρίζει σέ λί-
γο. Πώς σου πέρασε αύτή ή
ιδέα;

Τό «Μαύρο Τριαντάφυλλο»
άναστενάζει σπαραξικάρδια.
Και του άποκρίνεται άλληγο-
ρικά :

— Καθότι γλέπω πώς στά
«καρδιακά» ζητήματα έχετε...
«μεσάνυχτα»! Μά συγχωρείτε
κιόχλας!

Όμως ό γιός του Ταρζάν
και πάλι δεν παίρνει φωτιά!
Όσπου ή Χουχού άναγκάζε-
ται νά του μιλήσει έξω από τά
δόντια.

— Καλέ κάνε τί θά κάνης.

Ἡ Χουχού κρατώντας ἓνα μακροῦ καλάμι βγάξει περίκτο τοῦς σκράντα κορβαβνιαστικούς της.

τοῦ λέει, καθότι με ἀζητᾶνε κι' ἄλλοι!... Ἦγαπῶ θέβαια τὸν Ποκοπίκαρό μου!... Τὸν ἡγαπῶ ἀνηλεῶς, δὲν τὸ ἀπαρνοῦμαι. Ὅμως, τὸ ὁποῖον, πρέπει νὰ τηράξω κι' ἐγὼ τὸ μέλλον μου!...

Καὶ συνεχίζει :

— Δὲν πρόκειται νὰ με παρεξηγήσῃ ἂν ἀρραβωνιαστῶ με ἄλλον. Ἀλλὰ καὶ νὰ... προκειτότανε, ζαμάν φού!... Ἄν παντρευτῶ αὐτόν, τὸ πολὺ-πολύ νὰ γίνω ὑπαοπιστάραινα! Ἐνῶ ἂν υμφευθῶ ἐσᾶς, θὰ με κάνετε Ἀρχόντισσα τῆς Ζουγκλός! Ὅτε

«σούγκρουςις» νὰ γίνεταί: Βασίλισσα τῆς Ζουγκλός εἶναι ἀνώτερος βαθμὸς τῆς ὑπαοπιστάραινας!... Μὲ καταλαμβάνετε, κύριε Μάψ;!

Ὁ Μπέμπυ ξύνει τὴν ἀνοικονόμητη κεφάλαι του:

— Δὲν καταλαβαίνω! μουρμουρίζει στεναχωρημένος.

Ἡ Χουχού πὺ τὸν ἀκούει, μουρμουρίζει:

— Καλὲ λυποῦμαι πολὺ, τζίτζιφιόγκο μου!... Μὰ εἰσαι «ἀνεπὴδηχτος» μαθήσεως!... Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

Ἀμύλητοι τώρα ξεκινᾶνε

κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν πηγὴ, κρατῶντας τὰ γεμάτα φλασκιά τους. Παίρνουν τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ σπηλιά.

Ὁμως, σὰν κοντοζυγώνουν, ἀκοῦνε τὸ σαματὰ καὶ γρήγορα ἀντικρύζουν τοὺς ἀμέτρητους μικροσκοπικοὺς πολεμιστὲς.

— Ποιοὶ νῆναι αὐτοί; ρωτᾷ παραξενεμένος ὁ Μπέιμπυ.

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία, μурμουρίζει :

— Μᾶλλον γαμποὶ θᾶναι!... Θάρθανε νὰ μὲ ἀζητήξουνε εἰς γάμον! Ἀχχχ!... Αὐτὰ τραβῶ γιὰ νάμαι τσαχπινούλα καὶ χαριτόδρυτος!...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν κοντοστέκεται :

— Πήγαινε μονάχη σου, τῆς λέει. Ἐγὼ φοβάμαι! Θὰ σκαρφωθῶ σ' ἓνα δέντρο νὰ κρυφτῶ σὰν πουλάκι!...

— Οὐ, νὰ μοῦ γαθῆς, «πουλάκι μου»! τοῦ κάνει ἡ Χουχού. Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Μὰ ὁ Μπέιμπυ δὲν ἀκούει τίποτα! Σβέλτος σάν... χελῶνα σκαρφαλώνει στὸν κορμὸ τοῦ πιὸ κοντινοῦ δέντρου. Καὶ μὲ ταχύτητα... σκουληκιῶ φτάνει στὰ ψηλά κλαδιά του.

— Σάν πουλάκι δὲν εἶμαι; φωνάζει ἀπὸ ψηλά.

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ Χουχού. Σάν... γαλοπούλα μαδεμένη. Μὲ ξανασυγχωρεῖτε κιδλας!...

Καὶ προχωρῶντας, μονάχη τώρα, φτάνει μπροστὰ στὴν

ἀμπαρωμένη σπηλιά. Οἱ νᾶνοι ποὺ τὴν πολιορκοῦσαν ἔχουν ἀποτραβηχθῇ, ὅπως εἶδαμε, μόλις σκοτώθηκαν οἱ πρῶτοι ἀπὸ τοὺς πυροβολισμοὺς τῆς Τζέιν.

— Ἐ, νοικοκυραῖο! τοὺς φωνάζει παραξενεμένη. Γιατὶ καλέ, δὲν θγαίνετε νὰ δῆτε τοὺς μουσαφίραιους σας;

«ΘΑ ΣΕ ΚΛΨΩ ΖΩΝΤΑΝΗ!»

Δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τοὺς νάνους ἀκοῦνε τὴς φωνὲς τῆς ἀνδότης Χουχούς καὶ τρέχουν κοντὰ της. Γεροὶ καὶ χειροδύναμοι καθὼς εἶναι τὴν σπρώχνουν, τὴν τραβᾶνε καὶ τὴ φέρνουν μπροστὰ στὸν Ἀρχηγό τους.

Ὁ γιγαντιαῖος καὶ τρομακτικὸς Μπουραχάν τὴ ρωτᾷ ἄγρια :

— Ποιὰ εἶσ' ἐσύ;

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία παίρνει ὕφος :

— Καλὲ δὲν ἔχεις μάτια νὰ δῆς; Τοῦ λόγου μου εἶμαι μούρλια!... Χουχούκα, μὲ λένε! Τυγχάνω τὸ «Μαῦρο Τριαντάφυλλο» τῆς Ζουγκλὰς!... Ὠραία, μοιραία, τσαχπίνια, χαριτόδρυτος καὶ γόησσα ἐκ γενετῆς!... Καὶ τοῦ λόγου σου, κύρ Τέτοιε μου, σάν ξερολούκουμο μὲ τηρᾶς!.. Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!...

Ὁ μαῦρος φύλαρχος τὴν κυττάζει ὕπνοτα :

— Μένεις κι' ἐσύ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀμπαρωμένη τώρα σπηλιά;

— Μάλιστα!
 — Τι δουλειά κάνεις εκεί;
 — Καμαριέρα!...
 — 'Ο Ταρζάν κι' η Τζέιν
 θρικόκονται τώρα μέσα στη
 σπηλιά;
 — Μάλιστα!...
 — 'Ο γιός τους;
 — Τόν είχα πάρει μαζί
 μου για να κουβαλήσουμε νε-
 ρό!... Καλὲ νοστιμούλης δὲν
 εἶναι, κύριε Τέτοιε μου;
 — Ποῦ εἶναι τώρα;
 — Πρίτς! Δὲν σοῦ λέω!
 *Αμα μάθης ποῦ εἶναι θά
 πᾶς νὰ μοῦ τὸν σκοτώσης!...
 Κι' ὅπου νᾶναι θά μ' ἐρω-
 τεύτῃ ὁ φουκαράς!... 'Ανύ-
 παντρη Κοπέλλα εἶμαι, γλέ-
 πετε... Γιατί, σὰς περικαλῶ,
 νὰ μείνω στὸ ράφι;
 — Θὰ σὲ κάψω ζωντανή!
 οὐρλιάζει ἔξω φρενῶν ὁ
 Μπουραχάν.
 *Ατάραχη ἡ Χουχοῦ τοῦ ἀ-
 ποκρίνεται :
 — Κάψε με! Δὲν σοῦ λέω
 τίποτα!
 'Ο τρομακτικὸς μαῦρος γι-
 γαντας δοκιμάζει τώρα νὰ
 τὴν καταφέρῃ μὲ τὸ καλὸ.
 — *Αν μοῦ πῆς, τῆς λέει,
 ποῦ θρικόκεται ὁ γιός τοῦ
 Ταρζάν, θά σοῦ δώσω ὄχι ἔ-
 ναν, μὰ σαράντα ἀντρες νὰ
 παντρευτῆς.
 'Η Χουχοῦ ἀκούγοντας τὴν
 τόσο ἐνδιαφέρουσα προσφο-
 ρά, ἀρχίζει νὰ κλονίζεται.
 Καὶ χαμηλώνοντας τὰ μενε-
 ξεδένια θλέφαρά της, μουρ-
 μουρίζει ντροπαλά:
 — Καλέ, ἂν πρόκειται πε-
 ρὶ «σαράντα», ἀλλάζει τὸ

πρᾶγμα!

*Ο Μπουραχάν ἐπιμένει τό-
 σο γιατί ἐνδιαφέρεται νὰ πά-
 ρῃ σκλάβο του τὸν Μπέιμπυ.
 Μονάχα εἶται θὰ μπορέσῃ νὰ
 ἐκθιάσῃ τὸν *Αρχοντα τῆς
 Ζούγκλας...

Μπροστὰ λοιπόν, ἡ Χουχοῦ
 καὶ πίσω ὁ μαῦρος φύλαρ-
 χος μ' ἓνα μεγάλο μπουλούκι
 ἀπὸ τοὺς μικροσκοπικοὺς ἀν-
 τρες του, φτάνουν γρήγορα
 στὸ δέντρο ποῦ ἔχει κρυφτῇ
 ὁ Μπέιμπυ!

Σθέλτα τ' ἀνθρωπάκια
 σκαρφαλώνουν σὰν μαῦρες
 κατασπίδες στὰ ψηλά κλα-
 διὰ. Ἀρπάζουν τὸν Μαντρά-
 χαλο, μὲ τὰ γυαλιά καὶ τὸ
 στυλό, καὶ τὸν κατεβάζουν
 κάτω.

*Η Χουχοῦ τοῦ δικαιολο-
 γιέται μὲ συμπόνια:

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας
 ποῦ σὲ πρόδωσα, Πρίγκιψ!
 Μὰ δὲν μπορούσα νὰ κάνω
 ἄλλοιῶς! Σαράντα γαμποὶ
 εἶν' αὐτοί!... Ἀπ' ὅσους κι'
 ἂν χηρέψω, ποῦ λέει ὁ λό-
 γος, πάλι θά μοῦ μείνουνε
 καμπόσοι!...

Καὶ νὰ :

Πιστὸς στὸ λόγο καὶ στὴν
 ὑπόσχεσί του ὁ Μπουραχάν,
 ξεχωρίζει σαράντα ἀπ' τοὺς
 ἀνύπαντρους νάνους του καὶ
 τοὺς σπρώχνει πρὸς τὴν πυ-
 γμαία μὲ τὸ τσουλούφι:

— Πάρ' τους!... Αὐτοὶ εἶναι
 οἱ σαράντα *Αντρες ποῦ σοῦ
 ἔταξα!... Εἶσαι εὐχαριστημέ-
 νη τώρα;

— Ναι, τοῦ ἀποκρίνεται μ'
 ἐνθουσιασμὸ ἡ Χουχοῦ. Μόνο

πού μου χρειάζεται κι' ένα καλάμι!

— Καλάμι; Τι νά τὸ κά-
νεις;

— Γιά νά τοὺς θγάζω...
ραντεβοῦ!...

Καὶ χωρὶς νά χάση στιγμή
κόβει ἕνα λεπτὸ καὶ μακρὸ
κλαδί. Τὸ καθαρίζει ἀπὸ τὰ
φύλλα καὶ χτυπώντας το, πό-
τε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά,
ὀδηγεῖ τοὺς γαμπροὺς σάν...
γαλοπούλες.

Σὲ λίγο κι' ἐκεῖνη κι' αὐ-
τοί, ἔχουν χαθῇ πίσω ἀπὸ τὶς
πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς παρθέ-
νας περιοχῆς...

Ὁ τρομακτικὸς μαῦρος γί-
γαντας καγχάζει τώρα μὲ ἄ-
γρια χαρά:

— Χό, χό, χό!... "Ἐννοια
σου Ταρζάν κι' αὐτὴ τὴ φο-
ρὰ δὲν θά μὸν ξεφύγῃς! Κρα-
τάω σκλάβο μου τὸν μονά-
κριβο γιὸ σου! Χό, χό, χό!...

ΕΝΑΣ ΠΡΟΘΥΜΟΣ «ΚΟΥΜΠΑΡΟΣ»

Οἱ σαράντα μικροσκοπικοὶ
μαῦροι νῆοι, φαίνονται ξε-
τρελλαμένοι μὲ τὴ Χουχού.
Κάνουν τὰ πάντα γιὰ νά τὴν
περιποιηθοῦν. Καὶ παρασγαί-
νουν ποῖος ἀπ' ὅλους ὁ ἀπο-
κτῆση τῇ μεγαλύτερῃ συ-
μπάθειά της.

"Ἄλλοι σκαρφαλώνουν στὰ
γύρω δέντρα καὶ τῆς προσ-
φέρουν γλυκόχυμα φρούτα...
"Ἄλλοι μαζεύουν πολύχρωμα
καὶ μυρωμένα ἀγριοπούλου-
δα. Καὶ πηδώντας πάνω στοὺς
ἄμους τῆς στολίζουν μὲ αὐ-
τὰ τὸ θρυλικὸ τῆς τσουλού-

φι. "Ἄλλοι τῆς λένε λόγια
γλυκὰ τῆς "Αγάπης!...

Ἡ πυγμαία καμαρώνει,
σάν γύφτικο σκεπάρνι, μπρο-
στὰ σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐκδη-
λώσεις τῆς λατρείας τοὺς.
Καὶ κάθε τόσο ψιθυρίζει μὲ
συμπόνια:

— "Αχ, θάχ! Καλὲ τᾶκα-
ψα τὰ φουκαριάρικα, πού κα-
κοχρόνο νάχω ἡ... παληογό-
ησαι! Μὲ συγχωρεῖτε κιὸ-
λας!

Νὰ δῶς πού σὲ μιὰ στι-
γμῇ, ὅλοι μαζί οἱ γαμπροί,
κάνουν ἐπίθεσι γιὰ νά τὴ φι-
λήσουν!

Ἡ Χουχού, μὲ μερικὲς χα-
ριτωμένες κλωτσιές, τοὺς ἀ-
πομακρύνει εὐγενικά! "Υ-
στερα, δείχνοντάς τοὺς τὸ κε-
φάλι της, τοὺς πληροφορεῖ
ναζιάρικα:

— "Αν δὲν μπῇ ἐκουλούρας
ἐδῶ, μάτς καὶ μούτς δὲν ἔ-
χει!...

Καὶ ὁ ρωμαντικὸς περίπα-
τος συνεχίζεται.

"Ἐχουν προχωρήσει ἀρκετά,
δταν ξαφνικά σ' ἕνα ξέφωτο
συναπτιῶνται μὲ τὸν Ποκοπίκο.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ νῆος
στριφογυρίζει μὲ λύσσα τὴ
σκουριασμένη χατζάρα του,
κυνηγώντας νὰ κατασπαρά-
ξῃ ἕνα ἀγριο κουνέλι. Ταυτό-
χρονα τραγουδάει φάλτσα κι'
ἕνα πρόχειρο στιχάκι πού ἔ-
χει σκαρῶσει:

*Ἐπᾶνω ἀπ' τὸ νεφᾶλι μου
κάν' ἡ χατζάρα κύνλους,
σκολερίζοντας τὸ θάνατο
στοὺς ἀγριοὺς κουνέλους!*

Ἡ Χουχού πού τὸν βλέπει,

ξεφωνίζει τρελλή από χαρά:

— Καί στά δικά σου, Ποκο-
πικάκι μου!

‘Ο νάνος ρίχνει μιὰ ματιά
στά σαράντα μικροσκοπικά
μαύρα ανθρώπακια:

— Τ’ είν’ αὐτοί, μωρή Μαμ-
ζέλι;

— Οί... ἀρραβωνιαστικοί
μου!

— Βρέ, νά πάρη ὁ διάβο-
λος! κάνει ὁ Ποκοπίκο. Κί’ ἐ-
γώ τοὺς πέρασα γιά... κεφτέ-
δες!

Καί προσθέτει κατενθου-

σιασμένος:

— “Λείντε τὸ λοιπὸν μὲ τὸ
καλὸ!... “Λείντε νά γίνω καὶ
κουμπάρος, μὲ τὸ συμπάθειο.

‘Η τρισευτυχισμένη Χουχού
ἐξηγεῖ ἀμέσως στὸ φίλο της
τὰ καθέκαστα:

— Τὸ καὶ τὸ, Ποκοπίκαρέ
μου!... ‘Ο κύριος Μπουραχάν
ἤρθε νά σκοτώσῃ τὸν Ταρ-
ζάν. Καὶ κρατᾷ σκλάβο του
τὸν πρίγκιψ Μπέιμπος! Εὐτυ-
χῶς ὅμως πού μοῦ ἔδωσε σα-
ράντα γαμπρούς. ‘Αλλοιῶς
ποτές δὲν θά τὸν πάγαινα στὸ

‘Ο Γκαεὺρ καὶ ἡ Ταταμπού σκορπίζουν τὸν δλεθρο καὶ τὸ
χαμὸ στοὺς ἀμέτρητους μικροσκοπικοὺς κι ἄγριους πυ-
γμαίους

δέντρο πού είχε κρυφτή γιά νά τόν συλλήψη! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

— Γεῖά σου καὶ καλὰ... σαράντα! τῆς κάνει ὁ Ποκοπίκο.

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια γιά τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Τρέχει νά εἰδοποιήσῃ τὸν Γκαούρ.

Ἡ πυγμαία τοῦ φωνάζει καθὼς ἀπομακρύνεται:

— Καλὲ, μήπως ἀζήλεψες πού ἀρραβωνιάστηκα, Ποκοπικάκι μου;

Κι' ὁ «Δυσθεόρατος» Ἀντρακλας τῆς ἀποκρίνεται.

— Καθόλου! Φχαριστίεμαι μονάχα πού σέ... ξεφορτώθηκα!...

— Λὲς νά μὲ κάνουνε εὐτυχισμένη; τὸν ξαναρωτάει.

— Ἄν δὲν σὲ κάνουνε, φώναξέ με νά τραβήξω τὴ χατζάρα μου καὶ νά σέ... χηρέψω τεσσαρακοντάκις! Ἀμέε;

Ἡ Χουχοῦ κάνει στροφή στοὺς ἀρραβωνιαστικούς της. Καὶ μὲ τὸ μακρὸ κλαδί τοὺς ὑποχρεώνει νά πάρουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ γιά τὴν πολιορκημένη σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

— Καλὲ ἄς παγαίνουμε τώρα, ἀγαπημένοι μου, τοὺς λέει μελιστάλακτα. Ἀξέχαστο θά μοῦ μείνῃ τὸ πρῶτο μας ἀραντεβού! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!...

ΕΝΑ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ἄς ἀρήσουμε τώρα τὴν κωμικοτραγικὴ πυγμαία μὲ

τοὺς σαράντα γαμπροὺς κι' ἄς παρακολουθήσουμε — τρέχοντας κι' ἐμεῖς — τὸν Ποκοπίκο.

Καὶ νάτος: Σκαρφαλώνει τώρα στὰ τρομακτικὰ θράχια καὶ φθάνει ἀλαφιασμένος στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνού.

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ θρίσκονται καθισμένοι ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Ὁ νάνος τοὺς λέει γρήγορα-γρήγορα, δλα ὅσα εἶχε μάθει ἀπὸ τὴ Χουχοῦ.

— Τὸ καὶ τὸ, ἀδερφέ μου!

Ὁ Μεγαλειότατος περνάει μεγάλη λαχτάρα!...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας πετιέται ἀμέσως ὀρθός.

— Θά τρέξω νά βοηθήσω τὸν ἀδελφό μου! λέει στὴν πανώρια συντρόφισσά του.

— Κουτός πού εἶσαι! τοῦ κάνει ὁ Ποκοπίκο. Μιά τρέπα στὸ νερὸ θά κάνης!... Ὁ Μπουραχάν ἔχει μαζί του τρακόσια δισεκατομμύρια πολεμιστάδες! Μεγάλους σάν... κεφτέδες! Ἄν τοὺς φᾶς ὅλους, θά θαρυστομαχιάσης!... Χά, χά, χά!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἐτοιμάζεται νά τὸν φιλέψῃ μὲ τὴν ἀπαραίτητη κλωτοιά. Ὁμως ὁ νάνος σοβαρεύει ἀπότομα καὶ τοῦ σκάει ἕνα στιχάκι:

Γκαουρεκ, Γκαουρεκ
ἔσε τὴν παλικερίδ!...
Γιδ νά σώσης τὸν Τσεβέκο
ἀπαιτεῖται παλικερίδ!... »

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ ἀμέσως τὸ σχέδιό του :

— Τὸ ὁκοῖον, ἀδερφέ μου,

πρέπει νά φύγετε άμέσως. Νά πάτε στις πηγές τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, Ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται ἡ χώρα τοῦ Μπουραχάν καί τῶν νάνων... Οἱ περισσότεροι ἀπό δαύτους ἔχουν πολιορκήσει τή σπηλιά τοῦ Μεγαλειότατου. Ἀρα ἔκει δέν θά μείνουν πολλοί. Ἔτσι θά τοὺς διώξετε εὐκολά καί θ' ἀναλάβετε τήν κυβέρνησι.

— Ποιά κυβέρνησι;

— Τοῦ λόγου σου, Γκαουράκο μου θά γίνῃς ὁ βασιλιάς, καί τοῦ λόγου σου Ταταμπούκα μου: ἡ βασίλισσα τῆς φυλῆς τῶν... Κεφτέδων! Τοῦτέστιν ἐσὺ ὁ Μπουραχάνος κι' ἐσὺ ἡ Μπουραχάνα. Μὲ ἀντιληθόσατε; Γιά τὰ παρακάτω μὴ σὰς νοιάζῃ. Εἶναι δουλειά δική μου!

"Ἔτσι καί γίνεται...

Ὁ Γκαοῦρ καί ἡ Ταταμπού ἔχουν ἐμπιστοσύνη πάντοτε στό σάτανικό μυαλό τοῦ Ποκοπίκο. Καί ξεκινοῦν ἀμέσως.

.....

Τέλος, φτάνουν στή χώρα τῶν νάνων, κυριεύουν τὸ πάλαι τοῦ Μπουραχάν, καί γίνονται βασιλιάδες, τάχα, μέσα σ' αὐτό!...

Ὁμως ἓνας γέρος νῶνος καταφέρνει νά τοὺς ξεφύγῃ χωρὶς νά τὸν ἀντιληφθοῦν. Καί παίρνει τρέχοντας τὸ δρόμο γιά τή μακρινή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Θέλει νά συναντήσῃ τὸν γιγαντιαῖο καί τρομακτικό ἀφέντη του. Νά τοῦ πῇ τὰ καθέκαστα...

ΠΛΑΝΩΔΙΟΣ ΜΑΓΟΣ!

Καιρὸς εἶναι τώρα νά ξαναγαυρῶσουμε κι' ἐμεῖς στό στρατόπεδο τοῦ μαύρου φύλαρχου Μπουραχάν.

Ἕνας μικροσκοπικός ἀραπάκος μὲ μαύρα φτερά στό κεφάλι, ἔχει φτάσει ἐκεῖ πρὸς μπροστά ἀπὸ ἐμᾶς. Καί γυρίζοντας ἀνάμεσά στοὺς λιλλιπούτειους πολεμιστὰς ποῦ πολιορκοῦν τή σπηλιά τοῦ Ταρζάν, φωνάζει:

— Ἐδῶ Μάγοσος! Καλὸς Μάγοσος! Μάγος προπολεμικός!... Ποιὸς Ἀφέντης γουστάρει νὰ τοῦ πῶ τὴν κακία του μοίρασα!...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς νάνους τοῦ φωνάζει:

— Ἐ, μάγε!... Πέσ' μου τὴ δική μου...

Ὁ μάγος τὸν πλησιάζει.

— «Κατέβαινε», τοῦ κάνει.

— Τί νά κατεβαίνω;

— Ἐκατὸ χρυσᾶ φλωριά. Τόσα παίρνω! Ξεκοιμένη τὰρίφα!

Ὁ μικροσκοπικός πολεμιστὴς ξεκαρβίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Ἐκατὸ χρυσᾶ φλωριά; Οὔτε ὁ Μπουραχάν νάμανε, δέν θά μπορούσα νά στὰ δώσω! Χά, χά, χά!...

Ὁ Μάγος δέν στεναχωριέται:

— Δέν πειράζει, κύριε Κεφτέ! Ὑγεία νά ὑπάρχῃ. Ἄν σοῦ πέσῃ καμμιά μέρα τὸ λαχέτο, φώναξέ με νά σοῦ πῶ τὴ μοίρα!...

Καί συνεχίζει νά διαλαλῇ:

μαστών της.

Βλέπει το Μάγο με τὰ φτερά στο κεφάλι. Βλέπει και τις σαράντα άρραβωνιαστικές του. Και τόν άκούει νά τούς φωνάζη :

— Μή σπρωχνόσαστε κορίτσια!... Όσες θέλετε νά με φιλήσετε, νά μπήτε στην ούρά! Μιά-μιά θά με άνασπαζόσαστε! Στην ούρά, περικαλώ! Όλες θά πάρετε!..

Ή κοντόχοντρη πυγμαία άναγνωρίζει τη φωνή του Μάγου. Και τρίζοντας από ζήλεια τὰ κάτωπρα δόντια της, τρέχει κοντά στον τρομερό μαύρο φύλαρχο.

— Κύρε τέτοιε, κύριε τέτοιε! του φωνάζει. Καλέ αυτός ο Μάγος δέν είναι Μάγος! Σε κορόιδεψε! Πάρ' του τις κοπέλλες πίσω!...

— Και ποιός είναι; τη ρωτάει.

Ή Χουχού άραδιάζει άμέσως τούς τίτλους του πρώην άρραβωνιαστικού της:

— Είναι ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο! Κυνηγός άγρίων κονίκλων! Γόης φιδιών και κοριτσιών! Προστάτης τών κουτών και αδυνάτων και άντρακλας δυσθεόρατος!

Ό «Μάγος» τη διορθώνει :

— Και διπλωματούχος σφάχτης, μωρή Μαμζέλ.

— Μάλιστα, συνεχίζει εκείνη: Και διπλωματούχος σφάχτης της Σχολής Καλών Τεχνών!...

Ό Μπουραχάν είναι κουτός κι' εύκολόπιστος άνθρωπος. Ό,τι του πουνε το πιστεύει.

Έτσι, άκούοντας τη Χουχού γίνετ' έξω φρενών:

— Όποτε δέν είσαι μάγος, λοιπόν, έ;

Και γυρίζοντας προς τούς άμέτρητους μικροσκοπικούς πολεμιστές του, ούρλιάζει:

— Φωτιά!... Άνάφτε γρήγορα φωτιά! Θέλω νά κάψετε ζωντανό τόν ψευτομάγο!...

Έκείνοι κόβουν άμέσως, από τὰ γύρω δέντρα, ξύλα, τὰ κουβαλάνε και φτειάχνουν έναν μεγάλο σωρό!

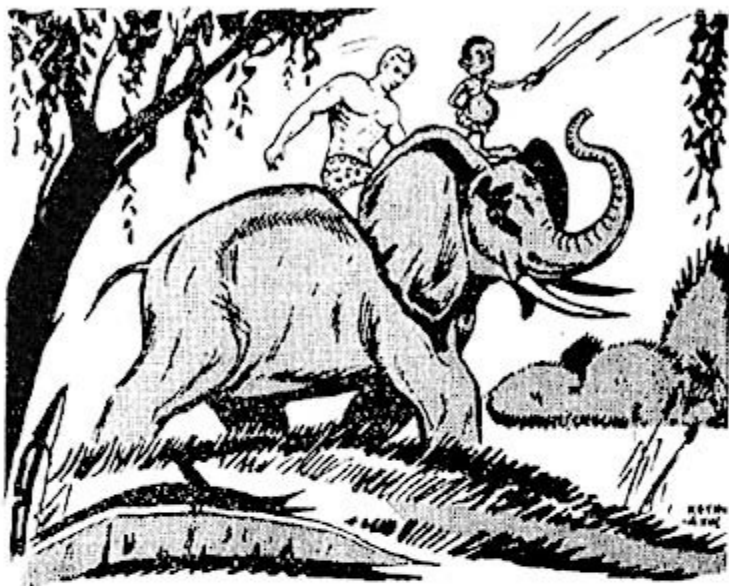
Ό Ποκοπίκο τακτοποιεί με κοκκεταρία τὰ φτερά που στο λίζουν την κεφαλα του. Και φωνάζει στα μικροσκοπικά ανθρώπάκια:

— Έ, μπαρμπαμικρόθια! Τι χρειάζονται τόσα ξύλα; Κανένα θώδι θά ψήσετε; Έγώ είμαι τρυφερούλης, έρε βλάκες! Με τό τοιγάρισμα γίνομαι. Και τό κοκκαλάκι μου τρώγεται!...

Ή Χουχού παρακολουθεί κατενθουσιασμένη τις προετοιμασίες που γίνονται. Εύχαριστείται γιατί ο «Άντρας» που τόσα χρόνια περιφρουούσε τόν έρωτά της, ήρθ' επί τέλους ή ώρα νά τιμωρηθί!..

— Καλέ μη τόν άκούτε, φωνάζει στους νάνους. Άνάφτε, όσο γίνεται πιο μεγάλη, φωτιά!... Δέκα χρόνια νά τόν ψήνετε, ή καρδιά του... ώμη θά μείνη!... Είναι πολύ σκληρώδης. Με συγχωρείτε κιόλας!...

...Όταν σε λίγο όλα είναι έ-

Ο Ταρζάν και ο Ποκοπίκο τρέχουν με τόν έλέφαντα για να φθάσουν γρήγορα στη χώρα των Πυγμαίων.

τομια, ο Μπουραχάν αρπάζει τόν Ποκοπίκο σ'ε μιά από τις τεράστιες παλάμες του και κάνει νά τόν πετάξη σ'ίς φλόγες τής μεγάλης φωτιάς.

Όμως ο ιάνος στριγγλίζει σπαρακτικά:

— Μήνη! Λυπήσου με, μπάρμπα-Καρνάβαλε! Μή με ρίχνης στή φωτιά! Θά τσουρουφλιστούνε τά... ματοτσινορά μου!...

Ο ΜΑΝΤΙΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ξαφνικά Ένας ιάνος τής φυλής του Μπουραχάν φτά-

νει στο στρατόπεδο λαχανιασμένος. Φαίνεται πώς έρχεται από πολύ μακριά...

Είναι ο μικροσκοπικός γέρος πού τόν είδαμε νά φεύγη κρυφά από τόν Γκαούρ και τήν Ταταμπού για νά φέρη τά νέα σ'όν 'Αρχηγό του...

Και νάτος: Γονατίζει τώρα μπροστά σ'όν γιγαντιαίο φύλαρχο και του λέει:

— Κακά μαντάτα, 'Αρχοντά μου!... Ένας μελαμψός γιγαντίας μαζί με μιά διορφη γυνίκα!...

— Τι; κάνει άνήσυχος πάλι ο Μπουραχάν.

— Ήρθανε στη χώρα μας! Πατήσανε τὸ παλάτι σου! Γι-
νανε αὐτοὶ βασιλιάδες τῆς φυ-
λῆς!...

Ὁ Ποκοπίκο πανηγυρίζει:

— Τ' ἀκούς μπάρμπα; Τὰ
ἴδια πράγματα δὲν σοὺ προ-
φήτεψα κι' ἐγώ;! Εἰμαι με-
γάλος Μάγος, σοὺ λέω! Ἀρ-
χιμάγαρος, μὲ τὸ συμπάθειο!

Ὁ Μπουραχάν δὲν τὸν πε-
τάει στὶς φλόγες. Μόνο τὸν
ἀφήνει κάτω. Καὶ γονατίζον-
τας ἀμέσως, τὸν προσκυνάει
μὲ σεβασμό.

— Πέσ' μου τί χάρι θέλεις,
καὶ θά σὲν κάνω! τοῦ λέει.

Ὁ νᾶνος ἔχει τὴν ἀπάντησι
ἐτοιμῇ :

— Νὰ μοὺ ψῆσης τὴ Χουχοὺ
νὰ τὴν κολατοῖσω!

Ὁ τρομακτικὸς ἀράπης πε-
τιέται ὀρθὸς καὶ δείχνοντας
τὴν πυγμαία, διατάζει τοὺς
πολεμιστὰς του:

— Ψῆστε τη!... Ψῆστε τη
ζωντανή! Ὁ παντοδύναμος
Μάγος μας πεινάει!..

Ἡ Χουχοὺ ποὺ ἀκούει τὴν
καταδίκη τῆς στὸν πῶδ φρι-
κτὸ θάνατο, ξεφωνίζει σπα-
ρακτικὰ:

— Καλέ, λυπήσουμε κύριε
Τέτοιε μου!... Ἀρραδωνία-

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φαίνεται μετανοιωμένος :

— Σκότωσέ με, λέει στὴν Τатаμπού. Τό αξίζω νὰ πεθάνω!..

σμένη κοπέλλα είμαι ή καφε-
ρή! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ποκοπίκο παρακολου-
θώντας μὲ ψυχικὴ ἡδονὴ τοὺς
μικροσκοπικοὺς πολεμιστὲς
ποὺ τραβᾶνε τὴ Χουχοῦ πρὸς
τὸ μέρος τῆς φωτιάς, καυχιέ-
ται μὲ τοῦτὲ στὸν μαῦρο φύ-
λαρχο:

— Ξέρεις τί μάγος είμαι
τοῦ λόγου μου κύρ' Μπουρα-
χάνη μου; Ἀλλο ποὺ νὰ σοῦ
λέω κι' ἄλλο ποὺ νά... μοῦ
λές! Ἄφοῦ ξέρω καὶ πότες
θὰ πεθάνῃ ὁ κάθε ἀνθρώ-
πος!...

Ὁ κουτὸς Μπουραχάν τὸν
πιστεύει πάλι:

— Ἀλήθεια; Πέσ' μου λοι-
πὸν γρήγορα: Ἐγὼ πότε θὰ
πεθάνω;

Ἐκείνη τὴ στιγμή οἱ μι-
κροσκοπικοὶ νάνοι εἶναι ἔτοι-
μοι νὰ πετάξουν τὴν πυγμαία
στὴ φωτιά.

Ὁ Ποκοπίκο ξύνει τάχα τὴν
κεφάλαι του κι' ἀποκρίνεται
στὸν φύλαρχο :

— Τοῦ λόγου σου θὰ πεθά-
νῃς τρεῖς μέρες μετὰ τὸ θάνα-
το τῆς Χουχοῦς!...

Ταυτόχρονα πετᾶνε καὶ τὴν
πυγμαία μέσα στὶς λαίμαργες
καὶ θανατερές φλόγες.

Ὁ Μπουραχάν, ἀκούγον-
τας αὐτὴ τὴν προφητεία, στέ-
κει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνη-
τος σὰ νὰ τὸν κτύπησε κεραυ-
νὸς στὸ κεφάλι. Σχεδὸν ἀμέ-
σως ὁμως ὀρμῶντας πρὸς τὴ
φωτιά, πέφτει σὺν τρελλὸς
στὶς φλόγες. Ἀρνάζει τὴν πυ-
γμαία καὶ τσουρουφλίζεται
γιὰ νὰ τὴ σώσῃ!...

Ἡ Χουχοῦ, ποὺ δὲν εἶχε ἀ-

κούσει τὴν «προφητεία» τοῦ
Ποκοπίκο, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξη-
γήσῃ τὴν ἀνέλπιστὴ αὐτὴ σω-
τηρία τῆς. Μά, καλοῦ-κακοῦ,
τὸ θάξῃ στὰ πόδια. Ἐνῶ,
καμμιὰ σαρανταριά νάνοι ξε-
χύνονται πίσω τῆς καὶ τὴν ἀ-
κολουθοῦν. Εἶναι οἱ ἐρωτευμέ-
νοι ἀρραβωνιαστικοὶ τῆς!...

Ὁ Ποκοπίκο ξεκαρδίζεται
στὰ γέλια:

— Ἀμέ! Χά, χά, χά!... Τῆς
τὴν ἔκανα τὴ λαχτάραι γιὰ νὰ
μὲ θυμάται γιὰ μπάρμπα!...

ΑΝΔΡΙΚΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Ὁ Μπουραχάν λύνει τώρα
τὴν πολιορκία τῆς σπηλιάς
τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.
Μαζεύει τοὺς λιλλιπούτειους
πολεμιστὲς του, φορτώνει στὸν
ἐλέφαντα τὸν τρομοκρατημέ-
νο Μπέιμπυ καὶ ξεκινάει γιὰ
τὴ χώρα του...

Πρέπει νὰ φτάσῃ ἐκεῖ γρή-
γορα γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν με-
λαψὸ γίγαντα ποὺ τοῦ ἄρπα-
ξε τὸ θρόνο!...

Ὁ Ποκοπίκο τρυπώνει κρυ-
φὰ σὲ μιὰ κουφάλα δέντρου.
Κι' ὅταν ὁ μαῦρος φύλαρχος
μὲ τὴ στρατιά του ξεμακρά-
νουν, θγαίνει καὶ τρέχοντας,
φτάνει στὸ ἀμπαρωμένο ἀνοι-
γμα τῆς σπηλιάς τοῦ Ταρζάν.

— Ἐ, Μαγαλειότατε! τοῦ
φωνάζει. Ἀνοιξε νὰ πάρете
ἀγέρα!... Ὁ Ἀράπαρος ἔφυ-
γε πιά!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
τραβάει ἀμέσως, ἀτρόμητος,
τὴ βαρεὶά ἀμπάρα καὶ θγαί-
νει ἔξω. Τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ἡ
Τζέιν.

— 'Ο γιός μου ποῦ εἶναι ;
ρωτάει μὲ ἀγωνία.

— Τὸν πῆρε ὁ Μπουραχάν !

— Γιατί ;

— Τὸν ὄρῃκε χαριτωμένον,
λέει. Θὰ τὸν υἱοθετήσῃ !

Καὶ σοβαρεύοντας τοὺς λέ-
ει ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ καὶ
ἤξερε !...

— Τὸ καὶ τό, ἀδερφέ μου !
Τὸ σχέδιό μου πέτυχε !... Ὁ
Μπουραχὰς παράτησε ἐσὰς
ἡσυχούς καὶ τρέχει τώρα στὸ
παλάτι του. Νὰ ξεμπερδέψῃ
τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Τσάτα-
μπού. Οὔτε ψύλλος στὸν κόρ-
φο του νάμανε !...

— Πᾶμε ἀμέσως κι' ἐμεῖς,
μουρμουρίζει ὁ Ταρζάν.

— Ποῦ ;

— Στὴ χώρα τοῦ Μπουρα-
χάν. Πρέπει νὰ σώσω τὸ μο-
νάκριό γιό μου !...

Ὁ λευκὸς γίγαντας θγά-
ζει ἀμέσως μιὰ παράξενη χα-
ρακτηριστικὴ κραυγὴ. Φωνά-
ζει τὸν Σόμ, τὸν πιστὸ καὶ
ἀγαπημένο του ἐλέφαντα. Κι'
αὐτὸς φτάνει σὲ λίγο τρέχον-
τας.

Ὁ Ταρζάν πηδαίει πρῶτος
καὶ διασπικὸς στὴ ράχι τοῦ
τεράστιου παχύδερμου. Ὁ
Ποκοπικό σκαρφαλώνοντας
ἀπὸ τὴ λεπτὴ οὐρὰ του, φτά-
νει κι' αὐτὸς ἐπάνω.

Ἡ Τζέιν μουρμουρίζει χω-
ρὶς κέφι :

— Θὰ ἐρχοῦν κι' ἐγὼ
μαζί σας, μά... βαρεῖμαι !

Καὶ γυρίζοντας ἀργά, ξα-
ναμπαίνει στὴ σπηλιά.

Ὁ ἐλέφαντας ξεκινᾷ τώ-
ρα. Ὁ Ταρζάν μουρμουρίζει
συλλογισμένος :

— Θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρχότανε
κι' ἡ Τζέιν...

— Καλύτερα ποῦ δὲν ἦρθε,
ἀδερφέ μου ! τοῦ κάνει ὁ νά-
νος.

— Γιατί ; ρωτάει.

Κι' ὁ Ποκοπικό τοῦ ἀποκρί-
νεται μ' ἓνα, φρέσκο-φρέσκο,
στιχάκι :

*Ὁμεῖς οἱ δύο φτάνουμε !
Τὶ θέλεις εἰς γαλιάνους ;
Τέτοιες δουλειές, Ταρζάν μου,
εἶναι γιὰ 'μᾶς τοὺς . . . Ἄν-
[της is*

Ο ΜΠΟΥΡΑΧΑΝ ΚΛΟΥΣΤΕΡΕΙ

Ἡ ἀμέτρητη στρατιά τῶν
μικροσκοπικῶν πολεμιστῶν,
προχωρεῖ ἀργά. Γιατὶ ὁ ἐλέ-
φαντας τοῦ Ἀρχηγοῦ ποῦ
τοὺς ἀκολουθεῖ δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ θαδίσῃ γρήγορα.
Πάνω στὴ ράχι του κουβαλᾷ
ἓναν ὀλόκληρο μεγάλο καὶ
ψηλὸ πύργο. Ἄν κἀνὴ νὰ τα-
χύνῃ τὸ θῆμα του, οἶγουρα ὁ
πύργος θὰ χάσῃ τὴν ἰσορρο-
πία του καὶ θὰ γκρεμιστῇ κά-
τω. Μαζὶ μὲ τὸν γιγαντιαῖο
καὶ θαρὺ Μπουραχάν καὶ τὸν
αἰχμάλωτό του: Μπέιμπυ.

Ὑστερα καὶ τὸ πέρασμα
τοῦ τεράστιου ἐλέφαντα μέσ'
ἀπὸ τὴν πυκνὴ θλάσθησι, εἶ-
ναι πολὺ δύσκολο...

Τὸ ἀντίθετο γίνεται μὲ τὸν
Σόμ, τὸν ἐλέφαντα τοῦ Ταρ-
ζάν. Αὐτὸς δὲν κουβαλᾷ στὴ
ράχι του κανέναν πύργο. Καὶ
εἶναι ἐλεύθερος νὰ τρέχει ὅσο
μπορεῖ...

‘Αλλά κι’ ὁ Ποκοπικό βοηθάει πολύ τὴν κατάστασι. Θρονασμένους πάνω στὸ κεφάλι τοῦ παχύδερμου, μὲ ἀγριεὶς φωνές καὶ πλαγιαστά χτυπήματα τῆς χατζάρας του, ὁδηγεῖ τὸ ζῶο. Καὶ κανονίζει νὰ μὴ περνᾶνε κάτω ἀπὸ χαμηλὰ κλαδιά πού θὰ μπορούσε νὰ κτυπήσῃ πάνω σ’ αὐτά. Ἡ ἀνάμεσα ἀπὸ πυκνοὺς κορμούς αἰωνόβιων δέντρων...

‘Υστερα κι’ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει πεῖ στὸν Ποκοπικό ν’ ἀκολουθήσῃ ἄλλο μονοπάτι. Πολὺ πιὸ σύντομο ἀπ’ αὐτὸ πού ἀκολουθοῦν ὁ Μπουραχάν καὶ ἡ στρατιά του...

Ἔτσι, στὴ χώρα τῶν νάνων φθάνουν πρῶτοι: ὁ Ταρζάν κι’ ὁ μικροσκοπικὸς σύντροφός του.

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμποῦ πού τοὺς βλέπουν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Παλατιοῦ, θγαίνουν νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦν.

Καὶ οἱ μὲν λένε στοὺς δὲ τὰ καθέκαστα.

— Πᾶμε, τοὺς συμβουλεύει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Λίγο πιὸ κάτω εἶναι ἓνα στενὸ πέρασμα, ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλα θράχια. Ἐκεῖ θὰ κρυφτοῦμε, θὰ παραμονέψουμε καὶ θὰ κτυπήσουμε τὸν Μπουραχάν γιὰ νὰ σώσουμε τὸν Μπέιμπυ.

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ κι’ ὁ Ποκοπικό κρύβονται μπροστὰ ἀπὸ τὰ θράχια. Ἀφήνουν ὀλόκληρη τὴ στρατιά τῶν μικροσκοπικῶν

πολεμιστῶν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ στενόν...

Μὰ σάν, ὕστερ’ ἀπὸ λίγο, κάνει νὰ περάσῃ καθυστερημένος κι’ ὁ βασιλικὸς ἐλέφαντας, ὅλοι μαζί χύνονται πάνω του.

Τρομοκρατημένος ὁ μαῦρος φύλαρχος, πού ὁδηγεῖ τὸν ἐλέφαντα καθισμένος στὸ λαιμό του, πηδάει κάτω καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς πολεμιστὲς του.

Οἱ δυὸ γίγαντες γίνοντ’ ἔτσι κύριοι τοῦ πολεμικοῦ ἐλέφαντα. Κι’ ὁ Ταρζάν πηδώντας μὲ ἀγωνία στὴ ράχι του φωνάζει τ’ ὄνομα τοῦ γιοῦ του.

Ὅμως, καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει. Κι’ ἀπὸ τὰ ἀνοίγματα τοῦ ξυλένιου πύργου, κανέναν δὲν βλέπει νὰ ἔρσκειται μέσα. Ὁ Μπέιμπυ δὲν ὑπάρχει πουθενά.

Μονάχα δυὸ βασιλικά τόξα βλέπει κάτω, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου. Καὶ πολλὲς καλοφτιαγμένες σαῖτες!

— Ἐ, Ποκοπικό, ρωτᾷ με ἀπόγνωσι τὸ νάνο. Μέσα στὸν πύργο εἶχε θάλει ὁ Μπουραχάν τὸ γιό μου;

— Ναί. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου! Σάν γύφτικο σκεπάρνι καμάρωνε ὁ κανακάρης σου!

— Δὲν εἶναι ὁμῶς ἐδῶ; Τί νάγινε ἄραγε;

— Ξέρω κι’ ἐγώ!... Μπορεῖ ἀπὸ τὸ φόβο του νά... ἔξατμίσῃ, ὁ φοκαράς!

Στὸ μεταξύ, ὁ Μπουραχάν ἔχει εἰδοποιήσῃ τοὺς πολεμιστὲς του κι’ ὅλοι μαζί ἔξα-

Ο Ποκοπίκο τούς φωνάζει άγέρωχα :
— Πίσω μικρόβια ! Τό κορίτσι είναι άγκασέ !

ναγυρίζουν τρέχοντας για νά τούς έπιτεθούν.

Ή Ταταμπού κι' ό Ποκοπίκο σκαφαλώνουν στή ράχι του έλέφαντα και ταμπουρώνονται μέσα στον πύργο...

Ή άτρόμητη Έλληνίδα κρατάει τό ένα τόξο. Τό άλλο μαζί μέ τίς μισές σαΐτες τό πετάει στον Ταρζάν.

Ό φοβερός νάνος τραβάει τη σκουριασμένη χατζάρα του και ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Έ, ρέ ψυχούλες πού θ' αναπάσω παλι !... Κώτσι, μπάρμπι-Χάρε νά σπάσης

πλάξ !...

Οι δυό γίγαντες πού θρίσκονται στή ράχι του έλέφαντα τόν αναγκάζουν νά ξεκινήση. Και σιγά-σιγά νά τρέχη...

Όμως ό γιγαντιαίος Μπουραχάν κι' οι πολεμιστές του γρήγορα τούς φθάνουν. Κι' ένα τρομερό μακελειό αρχίζει.

**ΠΑΛΗ ΓΚΛΟΥΡ
 ΚΑΙ ΜΠΟΥΡΑΧΑΝ**

Τά μικροσκοπικά άνθρωπά-

κια προσπαθούν να σκαρφαλώσουν στο γιγαντώσιμο παχύδερμο. Όμως ο Ταρζάν και η Ταταμπού τὰ κτυπούν αλύπητα με τὰ τόξα τους.

Ο Γκαούρ, όρθός στη ράχι του έλέφαντα καθώς θρίσκει, σπάζει γρήγορα ένα χοντρό κλαδί και τὸ κάνει ρόπαλο. Έτσι, από τὸ μέρος του κανένας δὲν τολμάει νὰ πλησιάσῃ.

Μανιασμένος ο Μπουραχάν ζητάει με τὸ κοντάρι του νὰ καρφώσῃ τὰ στήθια τοῦ Ταρζάν.

Σὲ μιὰ στιγμή μερικοὶ ἀπὸ τοὺς νάνους πολεμιστὲς κατάφέρνουν νὰ σκαρφαλώσουν στὴ ράχι τοῦ έλέφαντα. Μὰ ο γιγαντώσιμος Έλληνας τοὺς σαρώνει γρήγορα με τὸ φοβερό ρόπαλό του! Όμως τὸ χοντρό κλαδί, καθώς τοὺς κτυπάει, ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ τινάζεται πέρα, μακριά...

Ο μαῦρος φύλαρχος δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία. Μ' ένα υπεράνθρωπο πήδημα βρίσκει πᾶν πάνω στὸν έλέφαντα. Καὶ πετάει τὸ κοντάρι του ἴσια κατὰ τὰ στήθια τοῦ γίγαντα...

Ο Γκαούρ, με μιὰ σθέλτη κίνηση, ἀποφεύγει τὸ θανατηφόρο κτύπημα. Ένῳ ταυτόχρονα χύνεται πάνω στὸν ἀπροετοίμαστο Μπουραχάν.

Τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό! Τὸν σφίγγει ἀφάνταστα! Θὰ τὸν πνίξῃ!...

Ο Ποκοπίκο, σκαρφωμένος στὴν κορφή τοῦ ξυλένιου

πύργου, ἀνεμίζει τὴ χατζάρα του :

— Κουράγο Γκαουράκο! Δὲν πρέπει νὰ με ντροπιάσῃς!

Νὰ δῶς πού ἡ χατζάρα ξεφεύγει, οὐ μιὰ στιγμή, ἀπ' τὸ χέρι του. Καὶ σφυρίζοντας στὸν ἀέρα πάει καὶ πέφτει τυχαῖα πάνω στὸ κεφάλι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Ο Γκαούρ πού δέχεται τὸ φοβερό χτύπημα, γκρεμοτοσκίζεται κάτω. Καὶ μένει ἀνίσθητος!

Ταυτόχρονα σχεδὸν μιὰ ἀπὸ τίς σαῖτες κτυπάει τὸ δεξὶ μάτι τοῦ έλέφαντα. Τοῦ τὸ τυφλώνει!

Τὸ γιγαντιαῖο παχύδερμο ἀφηνιάζει. Καὶ στριγγλίζοντας σπαρακτικά, ἀρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν τρελλό...

Ο Ποκοπίκο προφαίνει καὶ πηδάει κάτω. Τὸ ἴδιο προσπαθεῖ νὰ κἀν καὶ ἡ Ταταμπού. Μὰ στὴ θιάσι της χτυπάει τὸ κεφάλι ο' ένα ἀπὸ τὰ ξύλα τοῦ πύργου. Ζαλιζεται!...

Ο έλέφαντας τρέχει στὸ μεταξὺ με ἀφάνταστη ταχύτητα. Κι ὅταν ἡ πανώρια κόρη συνέρχεται οὐ λίγο, εἶναι πιά ἀργά. Ἄν πηδήσῃ τώρα κάτω ἀπὸ τὴ ράχι του, σίγουρα θὰ σκοτωθῇ.

Ο Ταρζάν ἀναγκάζεται νὰ μείνῃ κι' αὐτὸς πάνω στὸ μανιασμένο ζῶο. Πῶς νὰ πηδήσῃ, ἀφήνοντας τὴν Ταταμπού μονάχη της;

— Πήδησε! τοῦ φωνάζει ἐκείνη. Τρέξε νὰ σώσῃς τὸν Γκαούρ! Μὴ νοιάζεσαι γιὰ μένα. Ἄς σκοτωθῶ!

Ὁ λευκὸς γίγαντας κάνει πῶς δὲν ἀκούει.

Ὁ ἐλέφαντας ἔχει φθάσει τώρα στὸ μεγάλο ποτάμι τῆς Ζούγκλας. Καὶ τρέχει, ἄκρη-ἄκρη, στὴν ὄχθη τοῦ ποῦ θρῖσκεται δεξιά. Ἀλλὰ τὸ δεξιὸ μάτι τοῦ εἶναι τυφλωμένο. Καὶ δὲν βλέπει ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ γκρεμοῦ.

Ἔτσι, κάθε τόσο, ἔνα ἀπὸ τὰ δεξιά του πόδια παραπατάνε. Ὅμως τ' ἄλλα τρία ποὺ πατοῦν σὲ στερεὸ ἔδαφος, τὸν συγκρατοῦν...

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμποῦ περνᾶνε στιγμὲς ἀγωνίας καὶ φρίκης!...

Ὡσπου τὸ κακὸ δὲν ἀργεῖ νὰ γίνη...

Αὐτὴ τὴ φορά καὶ τὰ δυὸ δεξιά ποδάρια τοῦ μανιασμένου ἐλέφαντα παραπατάνε. Τὸ γιγαντιαῖο παχύδερμο γέρνει ἀπότομα! Γκρεμοτοσάζε-ται στὰ θαθεῖα νερά τοῦ μεγάλου ποταμοῦ!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παλεύει ὑπεράνθρωπα μὲ τοὺς πεινασμένους κροκόδειλους ποὺ χύνονται ἀμέσως νὰ τοὺς σπαράξουν. Καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του καταφέρνει νὰ σώσῃ τὴν Ταταμποῦ, θγαλζόντας τὴν ἀναίσθητη, στὴν ὄχθη...

Τὴν ἀποθέτει πάνω στὸ πράσινο μαλακὸ γρασίδι. Γοιатиίζει πλάι της καὶ τὴν κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό!

Ἡ ὑπέροχη ὁμορφιά της τοῦ θαμπώνει τὰ μάτια. Τοῦ μεθάει τὴν καρδιά!

Δὲν διάζεται νὰ τὴ συνεφέ-

ρη. Θὰ μπορούσε δολόκληρη τὴ ζωὴ του νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ τὴν κυττάζῃ.

Ἔτσι, ἀρχίζει νὰ παραμι- λάη ψιθυριστά, σὰ νὰ θλέπῃ τὸ πιὸ γλυκὸ δνειρο:

— Σ' ἀγαπῶ, Ταταμποῦ!... Σ' ἀγαπῶ ὅπως ποτὲ κανέ- νας δὲν ἀγάπησε στὸν κόσμον! Ὅμως ἡ δική σου καρδιά ἀ- νήκει σ' αὐτὸ τὸν καταραμένο Γκαούρ. Ποτὲ δὲν θὰ νοιώσῃς τίποτα γιὰ μένα! Καὶ θὰ μὲ ἀφήνῃς νὰ σπαράξω παντο- τεινὰ στὸν ἀγιάτρευτο πόνο τῆς ἀγάπης!

Κι' ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ- κλας, σκύδοντας ἀργά, κάνει νὰ τὴ φιλήσῃ...

Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ ἀναίσθητη κόρη συνέρχεται. Νοιώθει τὰ χεῖλια τοῦ Ταρ- ζάν στὸ πρόσωπό της... Πε- τιέται ὀρθή!... Καὶ τραβῶν- τας τὸ φονικὸ μαχαίρι της χύνεται νὰ τὸν σπαράξῃ.

— Κτῆνος! μουγγρίζει. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν πῆδησες ἀπ' τὸν ἐλέφαντα γιὰ νὰ βοηθη- σῇς τὸν Γκαούρ ποῦ ἦρθε νὰ σὲ σώσῃ;

Ὁ λευκὸς γίγαντας τρα- θάει κι' αὐτὸς ἀμέσως τὸ μα- χαίρι του. Γρήγορα ὅμως, με- τανοιώνοντας, τὸ ξαναβάζει στὴ θήκη του. Καὶ παραδίνε- ται ἄσπλος στὴν Ταταμποῦ.

— Σκότωσέ με, τῆς λέει. Τὸ ἀξίζω!... Δὲν θὰ κάνω τί- ποτα γιὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴ δι- καία τιμωρία σου!... Ἡ ἀγά- πη ποῦ νοιώθω γιὰ σένα, μὲ τυφλώνει. Δὲν ξέρω τί κάνω. Σκότωσέ με. Μόνο ἔτσι θὰ ἡ- συχάσῃς!...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ποὺ ἦταν ἔτοιμη νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι τῆς στὴν καρδιά του, μετανοοῦναι τώρα.

— Πήγαινε, τοῦ λέει ψυχρά. Δὲν θὰ πῶ τίποτα στὸν Γκαούρ... Μόνο φύγε γρήγορα!.. Χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου!...

Ὁ Ταρζάν ἀπομακρύνεται ἀργὰ καὶ μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι...

Ἡ Ταταμποὺ παίρνει ἀντίθετὴ κατεύθυνσι. Γυρίζει πίσω πρὸς τὴ χώρα τῶν νάνων...

Μὰ δὲν χρειαζόταν πιά... Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῇ :

Η ΤΡΙΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

Ὁ Γκαούρ, ὅπως εἶδαμε, κτυπημένος ἀπὸ τὴ χατζάρα τοῦ Ποκοπίκο, σωριάζεται κάτω... Κι' ὁ Μπουραχάν σηκώνει τὸ κοντάρι του γιὰ νὰ τὸν καρφώσῃ.

Ὅμως, σχεδὸν ταυτόχρονα, πηδαίει κάτω κι' ὁ νάνος.

— Εἶδες; τοῦ κάνει. Ἐγὼ τὸν χτύπησα μὲ τὴ χατζάρα μου γιὰ νὰ σὲ σώσω... Μὴ τὸν «καθαρίζῃς» ὁμως... Εἶμαι μεγάλος Μάγος κι' ἀκουσέ με: Σὲ τρία τέρμενα ὁ Γκαούρ θὰ σκοτώσῃ τὸν Ταρζάν. Ἐταί θὰ γίνῃς ἐσὺ ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὁ μαῦρος φύλαρχος πιστεύει τὸ «Μάγος» κι' αὐτὴ τὴ φορά. Δὲν κάνει κακὸ στὸν ἀναισθητὸ μελαφὸ γίγαντα. Ἀντίθετα, φωνάζει τὸ γιατρό τῆς φυλῆς καὶ τοῦ κάνει τὰ γιατροσόφια του.

Ἐταί ὁ Γκαούρ συνέρχεται γρήγορα καὶ πετιέται ὀρθός...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ποκοπίκο ἐκσφενδονίζει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Κι' ἐκεῖνη κτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ πίσω στὸ κεφάλι τοῦ Μπουραχάν.

Ὁ τρομακτικὸς γίγαντας δέχεται τὸ κτύπημα σὲ καίριο σημεῖο τοῦ κεφαλιοῦ του. Καὶ σωριάζεται κάτω, θγάζοντας σπαρακτικὰ θογγητά. Σὲ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. Νεκρός!...

Οἱ ἀμέτρητοι μικροσκοπικοὶ πολεμιστὲς, ἀντικρύζοντας σκοτωμένο τὸν Ἀρχηγό τους, τρομοκρατοῦνται. Καὶ τὸ θάζουν στὰ πόδια νὰ σωθοῦν.

Ὁ Ποκοπίκο ἀρπάζει ἀπὸ κάτω τὴ ματωμένη χατζάρα του καὶ τοὺς κυνηγáει, φωνάζοντας:

— Σταθῆτε θρέεε!... Σταθῆτε νὰ σὰς σφάξω τώρα ποῦμαι... ζεστός!

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὁμως... Οἱ νάνοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, γρήγορα χάνονται πίσω ἀπὸ τίς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἀγρίας περιοχῆς.

— Πᾶμε, τοῦ φωνάζει ὁ Γκαούρ. Πᾶμε νὰ βροῦμε τὴν Ταταμπού.

Ὁ Ποκοπίκο θυμῶναι:

— "Ἐλα καὶ μένε κι' ἐσὺ!.. Μιά γυναίκα ἔχασες καὶ κάνεις ἔτσι!.. Τί νὰ πῶ ἐγὼ ὁ φουκαράς ποῦ ἔχασα σαράντα, μὲ τὸ συμπάθειο!

.....

Προχωροῦν τώρα μαζί. Ὁ νάνος δείχνει τὸ δρόμο ποῦ

είχε δη ν' ακολουθή ο τυφλωμένος ελέφαντας.

Και νά: Δέν έχουν προχωρήσει ούτ' εκατό θήματα, όταν αντικρύζουν ξαφνικά την πανώρια Έλληνίδα. Τρέχει αλαφιασμένη προς το μέρος τους.

Τρελλός από χαρά ο Γκαούρ την αγκαλιάζει και τη φιλάει στο μέτωπο.

— Σώθηκες λοιπόν; τη ρωτάει.

Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει:

— Χωρίς πού φαίνεται, κολαούζο δέν θέλει.

Η Ταταμπού τους διηγείται την τραγική της περιπέτεια:

— Ο τυφλωμένος ελέφαντας γκρεμίστηκε στο ποτάμι. Ο Ταρζάν με κίνδυνο της ζωής του κατάφερε νά με σώσει...

— Και τώρα πού είναι ο «άδελφός» μου; ρωτάει ο Γκαούρ.

Η «Κόρη της Ζούγκλας» δυσκολεύεται ν' αποκριθῇ. Τέλος μουρμουρίζει κομπιάζοντας:

— Έφυγε... Άνησυχούσε για τῇ Τζέιν... Έπρεπε νά γυρίση γρήγορα στή σπηλιά του...

Ο μελαψός γίγαντας θρिσκει πολύ παράξενη τῇ συμπεριφορά τοῦ Ταρζάν. Πώς θάσπηξε ἡ καρδιά του νά τόν ἐγκαταλείψη ἀναίσθητο καί νά φύγη; Δέν λείει ὅμως τίποτα...

— Εὐὲ πὼς σώθηκες; τὸν ρωτάει ἡ Ταταμπού.

Ο Ποκοπίκο κορδώνεται:

— Έγὼ τῶσαα τὸ φουκαριάρικο!...

— Ναί, θεθαίῳνει ὁ Γκαούρ. Χτύπησε τὸ φύλαρχο. Τοῦσπησε τὸ κεφάλι!...

Η πανώρια Έλληνίδα κυττάζει τὸ νῆνο μὲ θαυμασμό:

— Μπράβο! Καί πὼς τὰ κατάφερες, θρῆ θηρίο;

Ο Ποκοπίκο κάνει πὼς στρίβει τάχα τὸ ἀνύπαρκτο τσιγγελωτὸ μουστάκι του. Καί τῆς ἀποκρίνεται ἀγέρωχα:

— Ἀς εἶν' καλὰ τό... νταῖλκι μου!...

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΓΟΥΡΓΟΥΡΙΤΟ

Ο Γκαούρ, ἡ Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπίκο, συνεχίζουν τὸ δρόμο τους. Τραβῶνε γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο θουνό τους.

Ξαφνικά κατὶ τοὺς κάνει νά σταματήσουν κάτω ἀπὸ ἓνα πανύψηλο γέρικο δέντρο. Πάνω ἀπὸ τὰ πυκνὰ κλαδιά του ἀκούγεται παράξενο γουργουριτό.

— Τί νῆσαι αὐτό; ρωτάει σιγὰ ἡ Ταταμπού.

— Δέν μπορῶ νά καταλάβω, μουρμουρίζει ὁ Γκαούρ, θ' ἀνέδω ἐπάνω νά δῶ...

Δέν προφταίνει ὅμως... Τὴν ἴδια στιγμή τρομαγμένες στριγγλιές φθάνουν στ' αὐτιά τους... Καί σὲ λίγο ἀντικρύζουν τῇ Χουχού... Τρέχει ἀλαφιασμένη, ἐνῶ πίσω τὴν κυνηγᾶνε οἱ σαράντα ἀρραδω-νιστικοί.

Η κοντόχοντρη πυγμαία τοὺς φωνάζει:

— "Οχι, σὰς εἶπα!... "Αν δὲν μὲ στεφανώσετε, μάτς καὶ μοῦτς δὲν ἔχει!...

Ὁ Ποκοπικό τραβάει τὴ χατζάρα του καὶ πέφτει πάνω στὰ μικροσκοπικὰ ἀνθρωπάκια.

— Πίσω γαμπροί, τοὺς φωνάζει. Τὸ κορίτσι εἶναι ἀγκαζέ!...

Οἱ ἐρωτευμένοι ἀρραβωνιαστικοὶ χύνονται νὰ τὸν κατασπαράξουν. Κι' ὁ Γκαοὺρ κι' ἡ Ταταμποὺ ἔρχονται νὰ τὸν σώσουν.

Ὅμως — σχεδὸν ταυτόχρονα — δυὸ πεινασμένες τίγρεις παρουσιάζονται, οὐρλιάζοντας ἀπαίσια!

Οἱ σαράντα γαμπροὶ παρατᾶνε τὸ ἱνδαλμά τους καὶ σκαρφαλώνουν σὰν κατσαρίδες πάνω σ' ἓνα τεράστιο δέντρο.

Ὁ Ποκοπικό ξεχνάει μὲ μιᾶς τὸ θυμὸ του καὶ σκαρφαλώνει μαζί τους κι' αὐτός. Καὶ φθάνοντας στὸ πιὸ ψηλὸ κλαδί, φωνάζει σίγουρος ἀπ' ἐκεῖ στοὺς νάνους:

— Ψυχραιμία, ἐρὲ παιδιά! Δυὸ τιγράκια εἶναι. Γιατὶ φοβόσαστε;

Ἡ Χουχού, κοντόχρονη καθὼς εἶναι, δυσκολεύεται νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ δέντρο. "Ετσι, ἡ μιά τίγρι προφταίνει καὶ τὴν ἀρπάζει.

Ἡ ἀμοιρὴ πυγμαία στριγγλίζει σπαρακτικὰ στὴν ἀγκυλιά τοῦ θηριοῦ:

— Λυπήσου με τιγρούλα μου!... Ἀνὸπαντρη κοπελλίτσα εἶμαι!

Μὰ ὁ Γκαοὺρ πέφτει σὰν κεραυνὸς πάνω στὴν τίγρι. Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό! Τὴ σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμη καὶ λύσσα...

Ταυτόχρονα τραβάει τὸ μαχαίρι της κι' ἡ Ταταμπού. Καὶ χύνεται νὰ σπαράξῃ τὴν ἄλλη τίγρι. Θεριὸ καὶ γυναίκα γίνονται ἓνα τραγικὸ κουβάρι.

Ψηλά ἀπὸ τὸ δέντρο ὁ Ποκοπικό πανηγυρίζει:

— "Ε, ρὲ πλάξ, ποὺ θὰ σπάσω πάλι!...

Ὅμως οἱ σαράντα γαμπροὶ ποὺ θρίσκονται κι' αὐτοὶ σκαρφαλωμένοι στὸ ἴδιο δέντρο, ἀρχίζουν νὰ τὸν κυνηγᾶνε. Αὐτὸς γίνηκε αἰτία νὰ χάσουν τὴ στρουμπουλή ἀρραβωνιαστικιά τους. Πρέπει νὰ πεθάνῃ!...

Ὁ νᾶνος μας πηδάει σὰν σπουργίτης ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί, ξεφωνίζοντας τρομοκρατημένος:

— Μὴ μοῦ κολλᾶτε, εἶπα! Θ' ἀναγκαστῶ νὰ σὰς... σφάξω!...

Οἱ μικροσκοπικοὶ πολεμιστὲς ὅμως καταφέρνουν τώρα νὰ τὸν περικυκλώσουν...

Ὁ Ποκοπικό τραβάει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του.

— Ἀμάν, μαννοῦλες ποὺ θὰ μαυροφορεθῶνε πάλι! Ξεφωνίζει. Κι' ἀρχίζει νὰ τοὺς κτυπᾷ σὰν τρελλός!

Ἐνα μεγάλο μακελεῖο ἀρχίζει στὰ ψηλά κλαδιά τοῦ δέντρο...

Ἀλλὰ καὶ κάτω ἀπ' αὐτό, ἡ πάλῃ τοῦ Γκαοὺρ καὶ τῆς

Ταταμπού με τὰ δυὸ θεριά, συνεχίζεται.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα κτυπάει με τὸ μαχαίρι τῆς τὴν τίγρι. Κι' ἐκείνη ὁμως, με νύχια καὶ δόντια, ξεσχίζει τὶς σάρκες τῆς!

Ἡ Ταταμπού χάνει πολὺ αἷμα. Νοιώθει τὰ γόνατά τῆς νὰ λυγίζουν. Τὰ μάτια τῆς νὰ θαμπώνουν.

— Σῶσε με, Γκαούρ! Σῶσε με! ξεφωνίζει με ἀπόγνωσι.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κάνει νὰ παρατήσῃ τὸ θεριὸ πού

παλεύει γιὰ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του. Ὅμως, εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγῃ. Ἡ μανιασμένη τίγρι τὸν ἔχει ἀγκαλιάσει θανατερά!

Στὸ μεταξύ, ἡ Χουχού καταφέρνει νὰ σκαρφαλώσῃ σ' ἓνα μικρὸ κοντινὸ δέντρο.

Ἡ στιγμή εἶναι ἀφάνταστα κρίσιμη!...

Ἡ Ταταμπού γέρνει λιπόθυμη... Τὸ πεινασμένον θεριὸ ἐτοιμάζεται νὰ χορτάσῃ με τὶς σάρκες τῆς.

Ὁ Γκαούρ πού τὴ θλέπει κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη καὶ

Ὁ νῆφες ἀντιρρῦζει ἀνάμεσα σὰ δυὸ κλαδιὰ τὸν Μπίμπου νὰ κοιμάται ἀνασκελὰ καὶ νὰ ροχαλίζει σὰν δράκος.

υπεράνθρωπη προοπάθεια. Ξεφεύγει από την τίγρι και ζητάει να τρέξει προς το μέρος της λιπόθυμης Κόρης.

Όμως και πάλι δεν προφταίνει...

Την ίδια στιγμή πέφτουν από τα ψηλά κλαδιά του δέντρου τρεις-τέσσερις νάνοι, κτυπημένοι από τη χατζάρα του Ποκοπίκο.

Τό κονταράκι ενός από αυτούς κτυπάει με όρμη στο κεφάλι του Γκαούρ. Και τόν σωριάζει κάτω αναισθητό.

Η πεντασμένη τίγρι χύνεται πάλι πάνω του. Τώρα κι οι δυό τους είναι λεύθερες να κατασπαράξουν: η μιά εκείνον κι' η άλλη την Ταταμπού!

Μά ο παντοδύναμος θεός Κράουμπα δεν τούς αφήνει να χαθούν.

Ξαφνικά, μιά φοβερή κραυγή αντηχεί:

— 'Αόοοο! 'Αααόοοοο!...

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ !

Είναι ο Ταρζάν που τριγύριζε φάχνοντας για το χαμένο γιό του. Άκούει το κακό που γίνεται και τρέχει να δει τι συμβαίνει.

Ο Άρχοντας της Ζούγκλας φθάνει πρώτα κοντά στην Ταταμπού. Καρφώνει με λύσσα το μαχαίρι του στο σθέρκο του θηριού που την κατασπαράζει. Και το σωριάζει νεκρό πάνω στη λιπόθυμη Κόρη!

Άμέσως και μ' ένα υπεράνθρωπο πήδημα, θρίσκει

κοντά στον Γκαούρ.

Τη στιγμή αυτή η δεύτερη τίγρι ανοίγει τα σαγόνια της για ν' αγκαλιάσει με αυτά το λαιμό του αναισθητού μελαψού παλικαριού.

Ο Ταρζάν σηκώνει πάλι το μαχαίρι του. Μά το χτύπημά του λαθεύει. Αντί να θρῆ στο σθέρκο του θηριού και να το σκοτώσει, θρίσκει στον ώμο του και το τραυματίζει.

Η τίγρι μανιάζει περισσότερο τώρα. Και παρατώντας το θύμα της χύνεται πάνω στο λευκό γίγαντα.

Ο Ταρζάν ανατρέπεται και το φονικό μαχαίρι ξεφεύγει από την παλάμη του. Το πληγωμένο θηρίο ούρλιαζοντας απαίσιμα και τρομακτικά ζητάει τώρα, με νύχια και δόντια, να τόν σπαράξει.

Ψηλά στα κλαδιά του θεόρατου δέντρου η γιγαντομαχία των... νάνων συνεχίζεται.

Ο Ποκοπίκο θερίζει τους μικροσκοπικούς πολεμιστές με τη χατζάρα του. Κι' εκείνοι πέφτουν βροχή προς τα κάτω!

Η Χουχού, σκαρφαλωμένη στο πλαϊνό δέντρο, βλέπει το κακό που γίνεται. Και φωνάζει στο νάνο:

— Άμάν, Ποκοπικάκι μου! Καλέ, μη μου τούς σφάζεις όλους! Άσε μου και κανά ζευγάρι για να μη μείνω εντελώς ανύπαντρη!

Όμως ο Ποκοπίκο χάνει ξαφνικά την ισορροπία του, παραπατάει και γκρεμοτοσκίζεται από τα ψηλά κλαδιά! Εύτυχως που το γρασιδί,

ἀπὸ κάτω, εἶναι παχὺ καὶ μελακκό. Δὲν παθαίνει τίποτα!

Στὸ μεταξύ ὁ Ταρζάν ἔχει φθάσει σὲ ἀφάνταστα δύσκολη θέσι. Ἡ λαβωμένη τίγρι ἀνοίγει τώρα τὰ σαγόνια της, ἔτοιμη νὰ τοῦ δαγκώσῃ τὸ λαιμό.

Μὰ ὁ Ποκοπικό προφταίνει κι' αὐτὴ τῇ φορά: Σηκώνει τὴ θρυλικὴ χατζάρα του, τὴ ζυγίζει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της καὶ τὴν κατεβάζει ὥσο πιδ δυνατὰ μπορεῖ... Τὸ κρανίον τοῦ θηρίου ἀνοίγει στὰ δύο!

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σώζεται ἀπὸ βέβαιον καὶ φρικτὸ θάνατον! Ἐνῶ ὁ νῆανος ζητωκραυγάζει θριαμβευτικὰ:

— Ζήτω ἐγώωωω!... Ζήτω τοῦ λόγου μουουου!... Ζήτω τῆς ἀφεντεῖας μουουου!...

Στὸ μεταξύ κι' οἱ ὑπόλοιποι μικροσκοπικοὶ πολεμιότες τοῦ Μπουραχάν, ἔχουν πηδῇ-σει ἀπὸ τὸ δέντρο κι' ἔχουν χαθῇ τρέχοντας.

Ὁ Ταρζάν πετιέται ὀρθός. Συνεφέρει πρῶτα τὸν Γκαούρ, κι' ἀμέσως μετὰ τὴν Ταταμπού.

Υστερα, τοὺς ἀναφέρει ὅσα εἶχαν συμῆθι καὶ καταλήγει:

— "Ἄν ὁ Ποκοπικό δὲν χτυποῦσε τὴ δευτέρη τίγρι, θὰ χανόμαστε ὅλοι! Τὸ πληγωμένο θερὸ θὰ σπάραζε πρῶτα ἐμένα καὶ μετὰ κι' ἐσὺς τοὺς δύο!...

Ὁ νῆανος τοῦ λέει σιγά:

— Ἀδερφέ μου, «Μεγαλειότατε» μετάνοιωσα πού σ' ἐσωσα!... Γιατὶ ἂν σὲ καθάριζα, ὁ Μπουραχάνος, ὁ μακαρίτης,

θὰ μοῦδινε πεντακόσια ζευγάρια ἀρραβωνιαστικοῦλες!

Στὸ μεταξύ ἔχει κατέθει ἀπὸ τὸ πλανὸν δέντρο κι' ἡ μελιστάλακτη Χουχού.

— Ποκοπικάκι μου, τοῦ κάνει. Ἐξ αἰτίας σου ἔχασα σαράντα γαμπρούς!...

— Κι' ἓνας ἐγώ: σαράντα ἓνας! τῆς λέει.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ... ΠΕΙΝΑΕΙ!

Ὁ Γκαούρ σφίγγει τώρα τὸ χέρι τοῦ Ταρζάν:

— Σ' εὐχαριστῶ, τοῦ λέει. Ἡ Ταταμπού μοῦ εἶπε σὲ πόσο κίνδυνον ἔβαλες τὴ ζωὴ σου γιὰ νὰ τὴ σώσης ἀπὸ τὸ ποτάμι!...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμηλώνει τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του. Καταλαβαίνει πῶς ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα κράτησε τὸ λόγο της: Δὲν εἶπε τίποτα στὸν Γκαούρ γιὰ τὸ ἀμαρτωλὸ φίλ του.

Ἡ πανώρια δὺς Κόρη τοῦ ρίχνει μιὰ ματιά γεμάτη ἀηδία καὶ περιφρόνησι!...

.....

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί, κάνουν νὰ ξεκινήσουν. Μά κοντοστεκόνται ἀμέσως πάλι. Γιατὶ ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιά τοῦ γέρικου δέντρου ξανακούγεται τὸ ἴδιο παράξενο γουργουριτό.

— Μυστήριο πράμμα, κάνει ὁ Ποκοπικό!

— Ἀνέβα νὰ δῆς τί εἶναι, τοῦ λέει ὁ Γκαούρ.

Ὁ νῆανος φοβᾶται ν' ἀνέβῃ.

Καὶ τοῦ ἀποκρίνεται:

— Δὲν θареίεσαι, καὶ μένε!... Δέντρο εἶναι! Θά πεινᾷ φαίνεται καί... γουργουρίζουνε τ' ἀντρά του!

— Ἀνέβα λοιπὸν νά δῆς! τὸν διατάζει, ἄγρια τώρα, ὁ μελαρὸς γίγαντας.

Καὶ προσθέτει:

— Ὅποιος φοβάται δὲν ἔχει θέσι κοντά μου!...

Ὁ Ποκοπικό προσπαθεῖ νά γελάσῃ:

— Χά, χά, χά!... Ἐγὼ δὲν φοβάμαι! Ἄς εἶν' καλὰ τὸ νταίλικι μου!...

Καὶ κάνοντας τὴν καρδιά του σίδερο, σκαρφαλώνει στὸ δέντρο καὶ χάνεται στὰ ψηλὰ κλαδιά του.

Μὰ σὰν φθάνει τρέμοντας στὸ σμιεὶο ποῦ ἀκούγεται τὸ γουργουριτό, ξεφωνίζει ξεκαρδισμένος στὰ γέλια:

— Μεγαλειότατε, καλῶς τὰ δέχτηκες! Ὁ πανψηλότατος πρίγκιπας εἶναι!

— Ὁ γιὸς μου! ξεφωνίζει κατάπληκτος ὁ Ταρζάν. Τί κάνει ἐκεῖ πάνω;

Ὁ Ποκοπικό τοῦ ἀποκρίνεται μ' ἓνα στιχάκι:

*«Σὲ δυὸ κλαδιά ἀνάμεσα,
ὁ γιὸς σου βράσε ρύζι—
κοιμάται κι δνευριέεται
καί... γλυκογυχαλίζει!»*

Ὁ νῆνος δυσκολεύεται πολὺ γιὰ νά τὸν ξυπνήσῃ. Κι' οἱ δυὸ μαζί σὲ λίγο κατεβαίνουν κάτω.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρια τὸν

διάδοχό του:

— Μπέιμπυ, τὸν ρωτάει. Πῶς θρέθηκες ἐκεῖ πάνω;

Ὁ ἄσουλούπωτος μαντράχαλος τρίθει τὰ μάτια του, μурμουρίζοντας μαχμουρλδικα:

— Ὁ κακὸς μαῦρος φύλαρχος μὲ εἶχε ἀνεβάσει στὸν πύργο τοῦ Ἐλέφαντα... Ὅμως, καθὼς περνούσαμε κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ δέντρο, πηδάω καὶ πιάνομαι σ' ἓνα κλαδί του. Ἔτσι γλύτωσα χωρὶς νά μὲ καταλάβῃ...

— Ὑστερα, ἐπειδὴ φοβόμουν νά κατέβω, ξάπλωσα ἀνάμεσα σὲ δυὸ κλαδιά... Κι' ἐκεῖ ποῦ ἔλεγα νά κοιμηθῶ, μέ... πήρε ὁ ὕπνος!...

Ὁ Ποκοπικό τὸν ρωτάει:—Κάτω χαλοῦσε ὁ Κόσμος! Πῶς δὲν τράβηξες τό... στυλὸ σου νά σπαράξῃς τὰ θεριά;

— Δὲν ἄκουσα τίποτα, Κοποκικό μου! Κοιμόμουν!

Ἡ Χουχοῦ χάνει τὴν ὑπομονή της:

— Καλὲ καὶ μουλάρι νῆσαι, πουλάκι μου, θά ξύπναγες! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὁ Μπέιμπυ δὲν τὴν προσέχει. Ὁ νοῦς του εἶναι ἄλλου. Ἐκεῖ καρφώσε μὲ θαυμασμὸ τὰ μάτια του στὸν πανώριο μελαρὸ γίγαντα. Πρῶτη φορὰ ἀντικρύζει μπροστά του τὸν γιγαντόσωμο Ἑλληνα.

— Σεῖς εἰσαστε ὁ Γκαούρ; ρωτάει χαμένα.

— Ναι, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν εἶναι καλόκαρδο καὶ τίμιο παιδί. Δὲν ξέρει νά πῇ ψέματα. Λέει

πάντα αυτό που σκέπτεται.

«Έτσι και τώρα μουρμουρίζει σιγά στον δοξασμένο πατέρα του.

— Μπαμπάκα!

— Τι, γιέ μου;

— 'Ο Γκαούρ είναι πιδ νέος από σένα!... Πιδ όμορφος και πιδ δυνατός!... Αύτός πρέπει νά γίνη δ' Άρχοντας τής Ζούγκλας! Και θέβαια και θεβαιότατα!...

'Ο Ταρζάν κάνει πώς δέν τόν άκουσε. Και άποχαιρετάει νευρικά τούς φίλους του...

Τέλος, τραβάει άπότομα άπό τό χέρι τό γιό του και φεύγουν διαστικοί γιά τή σπηλιά τους. 'Η κοντόχοντρη πυγμαία μέ τό κωμικό τσουλούφι, τσακίζεται νά τούς άκολουθήση...

'Ο Γκαούρ, ή πανώρια Ταταμπού κι' δ' Ποκοπίκο, παίρ-

νουν άργά τό μονοπάτι πρὸς τήν άνατολή. Τραβάνε γιά τό περήφανο έλληνικό βουνό τους.

'Η πανώρια «Κόρη τής Ζούγκλας» σκουπίζει, κάθε τόσο, μέ τή ράχι τής παλάμης τ' άλικά χείλια τής. Σά νά θέλη νά διώξη άπό πάνω τους μία κακιά άνάμνησι!...

'Ο Ποκοπίκο προχωρεί μελαγχολικός. Συλλογιέται τόν γιό τοῦ Ταρζάν και μουρμουρίζει συγκινημένος :

— «Γκαουρικό» είναι τό φουκαριάρικο!... 'Ο «Μεγαλειότατος», μόλις πάνε πάρα κάτω, θά τό μουρλάνη στην καρπαζιά!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορούν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β' Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

'Εκδοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18—'Αθήναι
Σημ.—Αί έπιστολαί δέον ν' άπευθώνωνται εις τόν Συγγραφέα. Τά χρηματικά έμβάσματα και αί παραγγελίαι εις τόν 'Εκδότην

ΔΡΙΟΜ. ΤΡΥΦΟΥΣ 36

ΤΙΜΗ ΛΡΤ 2

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Θά σᾶς συγκινήσει, θά σᾶς συναρπάσει, θά σᾶς κάνει
ν' αγαπήσετε ἀκόμη περισσότερο τὸν

"Γ Κ Α Ο Υ Ρ Τ Α Ρ Ζ Α Ν"

Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ

Εἶναι τὸ 37ο καταπληκτικὸ τεύχος μας

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Τὰ διαμίντια τοῦ... γεροντοκόρου! — "Ενας «φονιάς» ποὺ μετανοῶνει — 'Ο τερατόμορφος γίγαντας μὲ τὴν τρομακτικὴ δύναμι. — 'Ο μονόφθαλμος Νάχρα - ντού! — Μονομαχία Νταμπούχ καὶ Γιαχάμπα! — Οἱ μαῖοι δαίμονες τῆς καταπακτῆς. — Τὸ κιβώτιο μὲ τοὺς δυναμίτες - 'Η Ταταμπού αἰχμάλωτη τοῦ φοβεροῦ Γιαχάμπα! — 'Η πανώρια 'Ελλη-νίδα παντρεύεται τὸν . . .! — Στοιχεῖά καὶ βρυκόλακες ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς! — Τὸ βουνὸ τῆς φρίκης καὶ τῆς συμφορᾶς! — 'Ο καβαλλάρης τοῦ τεράστιου Ζέβρου! — 'Η ἐμφάνισις τοῦ τερατόμορφου γίγαντα.

Ο Λ Ο Ι Κ Α Ι Ο Λ Ε Σ

πρέπει νὰ διαβάσετε τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη τὴν πρὸ συναρπαστικὴ περιπέτεια Ζούγκλας :

Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ

ποὺ τὴν ἔχει γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλoκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ό **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΠΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΖΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪ-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ **"ΑΓΚΥΡΑ,"** ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694